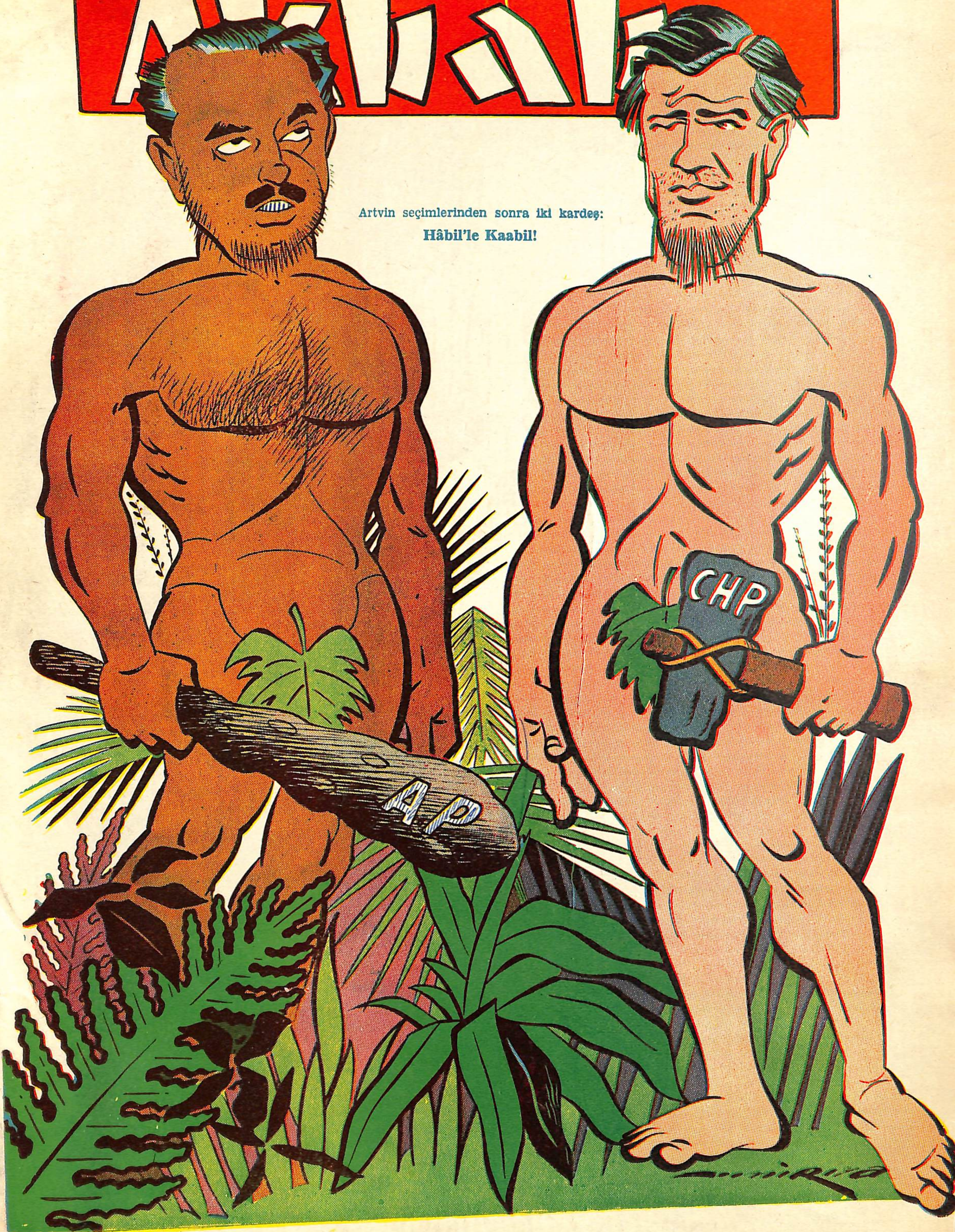

Artvin seçimlerinden sonra iki kardeş:
Hâbil'le Kaabil!

Ekim mevsimine hazırlık

3 EKİM

3 Ekim tarihine kadar tasarruflarınızı İş Bankasına yatırınız. Yılın üçüncü çekilişinde İş Bankası, başta 10 Apartman Dairesi, 100.000, 25.000, 5.000 liralar olmak üzere çeşitli, zengin ikramiyeler dağıtıyor.

Çekiliş: 30 Aralık

TÜRKİYE

BANKASI

Paranızın... istikbalinizin emniyeti

(Faal: 8581—183)

Akbaba
Yıl: 42 Cilt: 7 Sayı: 40 ● Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ ● 1 Ekim 1964

Partisiz, muhalefetsiz demokrasi!

YAPTIĞIMIZ işlerin çoğu, ama pek çoğu kendimizi aldatmak içindir. İşte Bayındırlık Bakanlığı ve işte gecekondular Türkiyesi!.. İşte Sağlık Bakanlığı ve işte hastahane kapılarında can verenler Türkiyesi!.. İşte İçişleri Bakanlığı ve işte dağlarında eşkıyalar kuzu çeviren, şehirlerinde haydutlar yol kesen, banka basan, ev soyanlar Türkiyesi!.. İşte Millî Eğitim Bakanlığı ve işte ilkokulundan üniversitesine kadar öğretmensiz okullar, okulsuz öğrenciler Türkiyesi!.. İşte Dışişleri Bakanlığı ve işte Başbakanına yanlış bilgi veren Hariciyeciler Türkiyesi!..

Siz söyleyiniz lûtfen: 19 Mayıs'ın unutulan eğlencesi çocuk bakanlar, bundan daha mı az başarılı, daha mı az ciddi idi?

Bir tarım politikası, bir eğitim politikası, bir - Allahım, binbirinci defa yine sen acı halimize! - dış politikası olmıyan bu Türkiye'nin, neden partisi olsun? Neden muhalefeti olsun? Neden, neden, neden?

Hani, 1945 te füc'eten demokrasi ilân ettik ya... Onun gereği, partiler, partiler, partiler de kurduk...

A partisi, B partisi, C partisi... Alfabenin bütün harfleri birer parti olsa ne çıkar?.. Türkiye'nin bütün gecekonduları bu partiler yanında birer saraydır!

Siz, memleket idaresinde, iç ve dış görüşü ayrı yollar çizen tek parti tanıyor musunuz?.. Hepsinin yolu, Roma'ya çıkan bütün yollar gibi yalnız bir yere çıkar: İktidara!

Hepsi, düşünce hazinelerinin kapılarını kilitlemiş, anahtarlarını sımsıkı avuçlarının içinde tutmaktadır. Bu çorak toprağı aydınlatacak o büyülü tasarılar, o büyülü programlar, anahtar deliğinden bile size bir altın ışık sızdırmaz. Vatan, ancak iktidara geldikleri gün bir gülistan olacaktır.

Demokrat Parti, onsekiz yıl önce, kasaba kasaba, şehir şehir, köy köy, dağ dağ bu gizli hazinelerin karşılıksız bonolarını dağıtarak iktidara gelmişti.

Sızıları hâlâ dinmeyen o günlerin sade iki konusuna kalemimizin ucu ile dokunalım:

Bizim için, savaş yıllarının yokluğunu karşılamaktan öteye geçmemesi gereken şeker sanayiinin ne tatsız hal aldığını görüyorsunuz!

Durup dururken Akdeniz ortasında «Kıbrıs Cumhuriyeti» diye ikinci bir Yunan devleti kurdurmanın belâsını da her Türk, her nefes alışta çekiyor!

Bugün de durum odur. Her konuda, söz değil, ses işitiyoruz. Politika sahnesi, konuşanlarla değil maval okuyanlarla dolu...

Büyük Millet Meclisi'nin, şu geçici toplantısında söylenenlerden, hatırınızda kalmış tek cümle var mı?

Bu fikir kıtlığı yüzündendir ki, Nihad Erim, A.P. topluluğu karşısında, ilkokulda konferans veren üniversite hocasına döndü!

Muhalefet sözcülerinden bir tekinin, şu düğüm düğüm meselelerimize parmak ucu ile dokunduğunu görmüyoruz. Bütün didiklemeler, Akbaba'nın mizah sınırları içine giremeyecek kadar püften... Bir örnek alayım:

Köy Bakanı Doktor Lebit Yurdoğlu, son günlerin başlıca konusudur. Ama tenkid konusu değil, alay konusu:

Lebit Yurdoğlu köye gitmiş.. Kah kah kah!.. Peki nereye gitsin?.. Paris'e mi? Londra'ya mı? Roma'ya mı?

Lebit Yurdoğlu ayran içmiş.. Kah kah kah!.. A sevgili muhalefet, köyde ayran içerse değil, viski içerse gül, şampanya içerse gül, hattâ rakı içerse gül.. Hem de hüngür hüngür!

Lebit Yurdoğlu ütüsüz pantalon giymiş.. Kah kah kah!.. Peki sayın baylar, siz olsanız ne giyerdiniz?.. Frak mı? Smokin mi? Jaket-atay mı?

Lebit Yurdoğlu yer yatağında yatmış.. Kah kah kah!.. Ayıp etmiş doğrusu! Bir Bakana yer yatağı yakışır mı?.. Her köye gidişinde, içinde banyosu, mutbağı, ahçısı, garsonu, yatak odası, kabul salonu olan özel bir araba mı götürmeli idi!

İşte politika hayatımızdaki düşünce düzeyi bu... İşte kırk bin düğümlü köy dâvasında muhalefetin ağrıyan başı, sızlayan kalbi bu!

Siz şimdi Türkiye'de çok partili demokrasi idaresi var diyebilir misiniz?

Yusuf Ziya ORTAÇ

PERDE ARKASI

Hulâ-hup!

Biliyorsunuz, Adalet Partisi Büyuk Millet Meclisini Kıbrıs toplantısına çağırmıştı ya...

Biliyorsunuz, Adalet Partisi Genel Başkan Vekili bu toplantıda okuma dersinden bütünlemeye kalmıştı ya...

Evet, bunları biliyorsunuz...

Ama biliyor musunuz, A.P.'nin bu kekeme nutkunu kim düşünmüş, kim hazırlamış, kim yazmıştı?..

Efendim, İstanbul'dan Ankara Palasa - henüz beyaz trene sahip olamadıkları için - el üstünde getirilen meşhurların, meşhurların, meşhurların meşhuru bir hariciyeci.. Bir eski büyük elçi!

Neden mi bu kadar çok meşhur?

Bir kere meşhur şekerci Hayri bey'in damadı...

Meşhur şekerci Hayri Bey'i tanımadınız mı?.. Meşhur Hayri İpar!

Yine mi tanımadınız?.. E, hakkınız var, kaç yıldır Türkiye'de değildi. Nice'de, villâsında yan gelmiş, Allahına dua edip yaşıyordu!

Aaa, yine tanımadınızsa şaşarım... Hani meşhur Ali İpar vardı ya?.. Hani yirmiyedi mayısta bütün gemileri şapa oturan, meşhur ticaret filosu sahibi, meşhur Ali İpar, işte onun babası meşhur Hayri İpar!

Bu meşhur ailenin meşhur damadı, politika hayatımızda da, merhum Fatin Rüştü'nün pek yakın dostu olmak gibi önemli bir şöhtere de sahiptir.

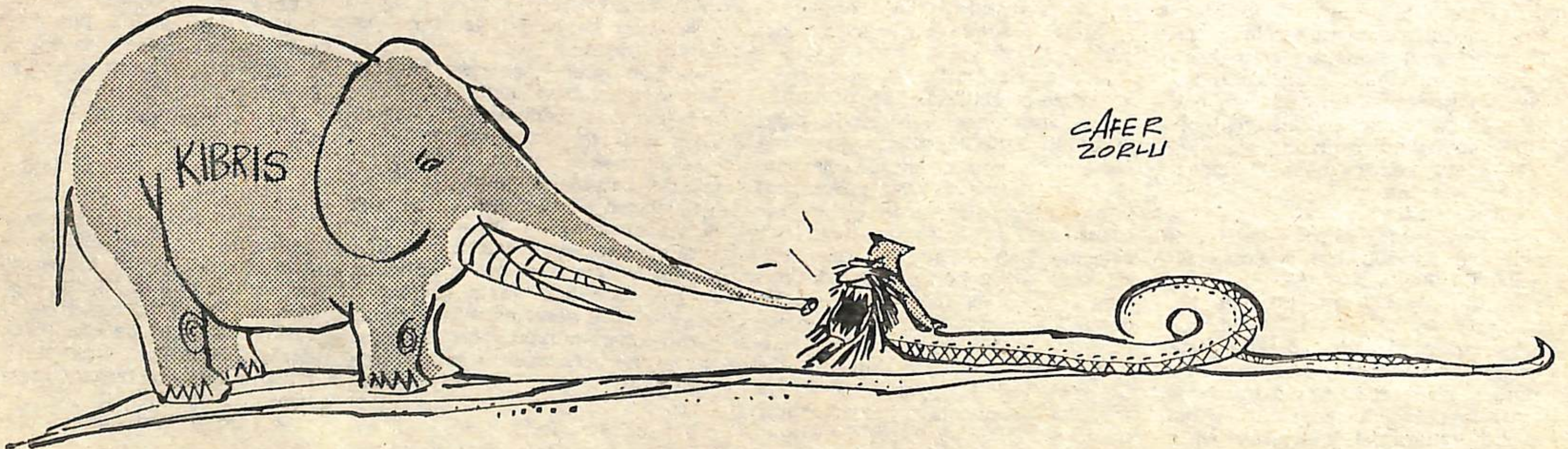
İşte bu meşhur zatın, bütün bu sınır içi şöhretlerden sonra, sınır dışı şöhreti bilhassa Bonn Büyük Elçiliğinde büyüüük başarı kazanmıştır.

Mehlem yamaçlarındaki elçilik şatosunda verilen «Hula-hup» partilerinin dedikodusu, o yıllarda, Türk sefaterini milletlerarası bir şöhtere ulaştırmıştı.

Bunca şöhrete kanan Adalet Partisi, ne yazık ki, meşhur şekercinin meşhur damadından beklediği tatlı başarıyı elde edememiştir.

Eeee, o da parti, bu da parti ama, Adalet Partisi başkaaa, Hula-hup partisi başka!

Perdeci

«O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan!»

Püsküllü Geliyor...

aziz nesin

— Bizim Sarhoş Nihat ölmüş yahu...

— Öldü ya, çoktaaan... Haberin yok muydu?

— Ben Fransa'dayken ölmüş zavallı. Dönüşümde aradım, kara haberini aldım. Vah vah...

— Çok içiyordu.

— Adı üstünde: Sarhoş Nihat işte... Hep öyle eskisi gibi içiyor muydu?

— Eskisi bişey mi? Sabahtan içmeye başladığı olurdu. Çok zaman nerde, hangi çukurda gecelediğini bile bilmezdi. Karakolda ayıltırlardı. İyi ki polisler tanıyorlardı... Bir bakarsın iki-üç gün görünmez, sonra yüzü gözü yarabere, çizik çürük içinde çıkar ortaya...

— Ama tatlı içerdi.

— Eskidendi o. Son zamanlarında artık hiç tadı tuzu kalmamıştı. Daha ilk kadehte suratı çarpılır, ağzı yamrulur, gözleri şaşılaşır, dili pelteklesir, saçmalamaya başlardı. Çok sululaşırdı rahmetli, hiç çekilmiyordu. Bir de geveze, yapışkan olurdu ki, bitürlü elinden yakanı kurtaramazsın...

— Vah vah... Ne terbiyeli, kibar insandı.

— Bir keresinde beni dünyaya kepaze etmişti. Sen onu duymadın mı? Sahi, sen o zaman Fransa'daydın...

* * *

O kız benim neremi, neyimi severdi, hâlâ anlamış değilim. Bana gelince, ben onun her yerini, her şeyini severdim; çünkü Aysevin her şeyi, her yeri sevilecek kızdı. İlk zamanlar sevgisine inanamadım, benimle dalga geçiyor sandım. Öyle ya, bütün yakışıklı delikanlılar arkasındayken, genci yaşlısı onca zengin bekâr ona pervane kesilmişken, Aysevin'in beni sevmesi nasıl açıklanabilir? Demek kızda bir ruh bozukluğu varmış...

Otururken o kadar değil ama, yanyana yürürken bütün uygunsuzluğumuz ortaya çıkardı. Benim boyum Aysevin'in ancak koltuk altına geliyordu; onun boyunun anormal uzunluğundan değil tabii, benim boyumun anormal kısalığından... O kadar güzeldi ki, biz yolda giderken, gelip geçenler dönüp dönüp Aysevin'e bakarlardı.

Aysevin'ler o yaz, Büyükada'da yazlıktaydılar. Beni evlerine çağırdı.

— Hem de annemle babamla tanışmış olursun... dedi.

Bilirsin, ben çok utangacımdır. Kızın evine hop diye gidip de nasıl tanışayım annesiyle, babasıyla? Yani ne sıfatla? Sonra da efendim, daha kötüsü, Aysevin'in babasıyla bir yaştayız. Kızla aramda yirmibeş yaş var. Anlıyorsun ya rezalet... Hadi, gözlerimin şaşılığına da pek aldırmıyorum, çünkü Aysevin'in babası da şaşıymış, ama elbisem çok eski. O günlerde işsizim, yeni bir elbise yaptıramıyorum.

— Adaya gelirim ama, evine gelemem... dedim.

Çok üsteledi.

— Yapamam, elimde değil, dedim, daha uygun bir zamanda tanışırım babanla...

Büyükada'ya gittim. İskelede beni karşıladı. Hani Büyükada'nın arka sırtlarında bir Âşıklar yolu vardır, oraya gittik, çamların arasından yürüyoruz. Aysevin, serçe parmağını, benim serçe parmağıma geçirdi, ellerimizi sallıyarak yürüyoruz. Anlıyorsun ya, tam plâtonik aşk pozisyonunda. Biraz sonra, Aysevin'in kolunun yorulduğunu anladım. Çünkü kız, parmağını benim parmağımla denk getirebilmek için epiyce eğilmek, kanbur kanbur yürümek zorunda kalmıştı. Pozisyonunu değiştirip koluma girmek istedi. Sol eliyle bir süre, aranarak koluma girmeye çalıştı çalıştı, bunu da beceremedi. Çünkü koluma girebilmesi için iki büklüm yürümesi gerekiyordu. Bundan da vazgeçti, elini boynuma dolamak istedi. Bu isteğini gerçekleştirince, bütün kafam kızın koltuk altında mahpus kaldı. Sorularına cevap verebilmek için başımı koltuğunun altından çıkarıp öyle konuşuyordum.

O kolunu boynuma dolayınca, benim de kolumun boş durmaması gerekli. Plâtonik aşk pozisyonunu tamamlamak için ben de kolumu beline dolayayım, dedim. Ama kolumu ne kadar yukarı kaldırdıysam da, bitürlü Aysevin'in belini tutturamadım; kolum ve elim, affedersin, kızın poposunun alt bölümünde kaldı. Düşün, ne uygunsuz durum! Aysevin, kolunu boynuma doluyorum diye, başımı koltuğunun altına almamış olsaydı, belki ben de kızın beline kolumu dolayabilirdim.

Benim en çok merak ettiğim, bu şahane kızın benim neyimi, neremi beğenip beni sevdiğiydi. Aysevin'i ve ailesini yakından tanıyan birine bunu sormuştum. O da bana,

— Onlar ailece böyledirler... demişti.

— Yani nasıldırlar.

— Annesi kedileri, babası da köpekleri çok sever. Evlerinde belki kırk, elli kedi köpek vardır. Ama hepsi de biçimsiz, sevimsiz hayvanlardır. Evlerine tek bir güzel kedi köpek almazlar. Nerde çirkin bir sokak kedisi bulurlarsa getirirler evlerine. Ben sordum da bana «Güzel kedi köpek herkesin evinde var, ama bizimkiler gibisi kimsede yok» demişti annesi... Yani bunlar ailece orijinalliğe düşkün insanlar. Herkes öğrenmiş bunların huyunu, çirkin, pis, yaralı, uyuz kedi, köpek yavrusu yakalayan getirir, satar bunlara... Demek Aysevin de ailesine çekmiş. Onun için sen hiç kaygılanma, kızın seni beğenip sevmesi çok normaldir...

Bu sözlerden çok rahatladım.. Ama yine de içimde bir merak vardı.

Âşıklar Yolu'nda öyle tedirgin yürüyorduk ki, Ada'nın arkasındaki kayalıklara gelince,

— Biraz oturalım mı şurda? dedim.

— Olur, oturalım... dedi.

Oturduk yanyana.

— Aysevin, bişeyi çok merak ediyorum... dedim.

— Nedir?

— Şen çok güzelsin. Baban da çok zengin. Modern bir kızsın. Akademiye gidiyorsun. Böyleyken beni sevdiğini söylüyorsun. Ama ben merak içindeyim. Neremi, neyimi seviyorsun?

Hiç duraksamadan,

— Seni her şeyinle seviyorum, dedi, bikere çok zekisin, çok tatlı konuşuyorsun, çok sempatiksin...

Alay mı ediyor diye dikkatle yüzüne, ta gözlerinin içine bakıyordum. Hayır, alay etmiyordu, çok ciddiydi, yüzünde en ufak bir alay belirtisi, kıpısı yoktu. O anda benimle alay ettiğini anlasam, onu orda ya boğar, ya kayalardan aşağı denize yuvarlardım. Dikkatle yüzüne bakıp duruyordum.

— Öyle bakma, ne olur... dedi.

Gözlerimi ayıramıyordum.

— Öyle bakma bana, korkuyorum... diye bir çığlık attı.

Rahatlamıştım, kendime güvenim gelmişti Başımı çevirdim ondan, denize baktım

Evlenmemizi ilk o önerdi. Bana kalsa, onbin yıl yaşasam, Aysevin'e «Evlenelim» diyemezdim. Başımı eğdim, gözlerimi yere çevirip,

— Peki... dedim.

— İşte ben senin bu utangaçlığına, kibarlığına bitiyorum... dedi.

Modern bir kız olduğu halde, geleneklere de çok bağlıydı. Ana - babasının da bu evlenmeye razı olması gerekiyordu.

— Onlar da beni beğenir mi bakalım... dedim.

— Ben zaten, anneme babama her şeyi anlattım, dedi. Onlar benim isteğimi reddetmezler. Babam «Eve getir de tanışalım» dedi.

— Evinize gelemem... Bir fırsat çıkarsa babanla tanışırız...

O günden sonra Aysevin, babasıyla tanışmamız için biçok fırsatlar yarattı. Ama bende yürek yok ki...

Bana kalırsa önce bir iş bulmam, az çok para kazanmam gerekiyordu. Aysevin'e göre, evlenince iş hazırdı. Babası tanınmış bir ihracatçı ve yabancı firmaların burda mümessiliydi. Bana çok ihtiyacı olacaktı.

Bir gün Aysevin,

— Tam fırsat işte, dedi, yarın akşamki baloda annemle babamla tanışabilirsin...

Elime iki kişilik balo dâvetiyesi verdi. Dâvetiyeye gözucuyla baktım: Resmî elbise mecburi... Yani smokin giyilecek. Benim, üstümdekinden başka elbisem yok.

İstanbul'daki Yabancı Ajans ve gazete muhabirlerinin tanışma balosuymuş. Bütün yabancı konsoloslar da gelecekmiş. İhracatçı ve mümessil olduğundan babasının yabancı çevreyle yakın ilişkisi vardı.

Fırsat bulursam geleceğimi söyledim. Nerden gideceğim baloya, bende baloluk kılık mı var...

Balo gecesi, dâvetiye cebimde, cansıkıntısı içinde sokaklarda geziyordum. Cebimde iki-üç bardak şarap içecek param vardı. Ucuz olsun diye Lambo'nun meyhanesine girdim. Bizim Sarhoş Nihat'ı orda görmiyeyim mi? Yine zilzurna... Beni görünce sarıldı, öptü. Salyası sümüğü yüzüme bulaştı. Benim de konuşup dertleşecek birine ihtiyacım var. Başladık karşılıklı içmeye, bir, bir, bir daha, bir daha... Sarhoş Nihat,

— Kuzum bugün günlerden ne? dedi.

— Çarşamba... dedim.

— Tuuuu... Vay anasını... Yahu, ben Pazartesi sabahı evden çıkmıştım, demek üç gün olmuş... Bana bu sabah evden çıkmışım gibi geliyor. Karıya nasıl hesap vereceğiz bakalım...

Birden ayılır gibi olup,

— Ayın kaçı? dedi.

— Dördü...

— Oh, çok şükür... Ben birden geçen hafta evden çıktım sandım da korktum.

— Korkma, bugün Şubatın dördü...

— Neee? Eyvaaah...

— Ne oldu?

— Yahu, ben Ocak ayının ikisinde çıkmıştım evden... Bu sefer tamam, karı boşanır benden... Vallahi boşanır. «Bundan sonra evinde içeceksin» diye bana yemin ettirmişti. Kendisi de «Yoksa boşanırım» diye yemin etmişti. Vallahi boşanır...

Sarhoş Nihat ağlamaya başladı, sümüğü, salyası, gözyaşına karıştı.

— İçmiyorsun...

— Valla bende para yok artık, param kadar içtim...

— Bende var para... Sabah kahvaltısına evde çay yokmuş. Bozuk para da yokmuş. Karım bir bütün beşyüz lira verdi elime «Hem parayı bozdur, hem çay al da gel, ama çabuk...» dedi. Evden çıktım, çıkış o çıkış. Beşyüz lirayı bozdurayım diye dolaşa dolaşa ta Beyoğlu'na gelmişim. Kimse bozmuyor parayı. Parayı bozdurmak için iki tek içeyim, dedim. İki tek derken, işte böyle, arkası belli... Vah karıcığım vah, kahvaltı sofrasının başında bir aydır beni çay getirecek diye bekliyordur...

İki gözü iki çeşme, zırıl zırıl ağlıyor.

— Lambo ustacım doldur bize yeniden...

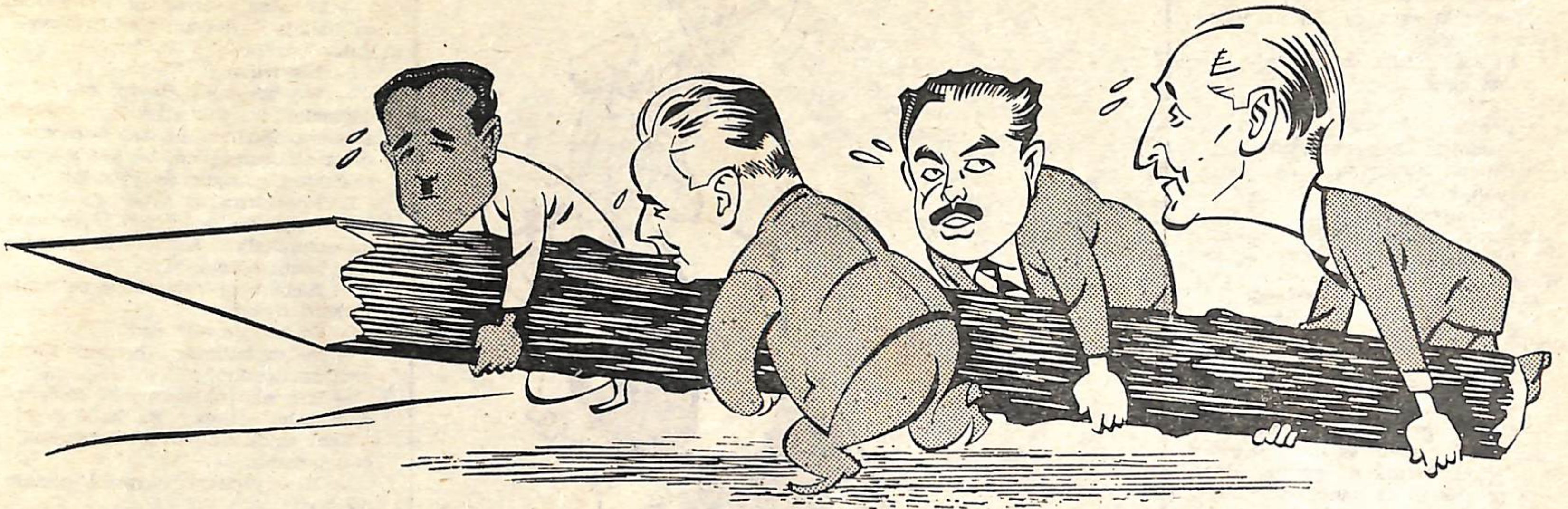
İnsan dertli oldu mu çabuk da sarhoşluyor, ben sekizinci mi dokuzuncu mu şarap bardağında iyice sarhoş oldum. Artık sarhoşluktan mı, yoksa Sarhoş Nihat'a özenmekten mi, ben de ona baka baka, derken ağlamaya başladım. O ağlar ben ağlarım, hıçkıra hıçkıra ağlıyoruz.

— Lambo ustacım, doldur bir daha...

Lambo usta,

— Yooo, dedi, yeter artık...

A.P. Bursa Senatörü İhsan Sabri Çağlıyangil: «Hükûmet, muhalefetin desteğine muhtaçtır» dedi.

— Ha gayret arkadaşlar, şu iktidarı destekliyelim!

— N'olur, bir bardak daha be... Vallahi son...

— Bir damla desen yok... Hadi bakalım...

Çıktık ordan. Sallana sallana, düşe kalka, ağlıya ağlıya başka bir meyhaneye girdik.

Sarhoş Nihat,

— Hadi ben karıma acıyıp ağlıyorum, sen neye ağlıyorsun? dedi.

Ben de olup biteni anlattım.

— Deli misin sen, dedi, hemen kalk git baloya... Böyle bir fırsat kaçırılır mı?

— Baksana dâvetiyeye, ne yazıyor: elbise mecburi...

— Bu dâvetiye iki kişilik...

— Tek kişilik yokmuş...

— Tamam... Birlikte gideriz. Fransız konsolosu da benim gayet iyi dostumdur. Seni onunla da tanıştırırım. Senin kızın babası da, seni büsbütün zibidi sanmasın...

— Bu kılıkla baloya gidilir mi?

— Benim evde iki takım smokin var... Gidip giyeriz... Yalnız bir kutu çay bulmalıyız.

— Saat onikiye çeyrek var... Bu saatte çay nerde?

— Kahvecilerden buluruz. Parayı verdin mi... Dur sen. Bak aklıma ne geldi. Sen şimdi diyeceksin ki benim karıya, Nihat'ı ben bırakmadım, diyeceksin... Sen kıza âşıksın, ben de aranızı bulmaya çalıştım... Onun için eve gelemedim. Arkadaş hatırı için... Anladın mı? Bu gece de kızın babasını razı edeceğiz... Benim karı merhametlidir, acır sana...

Çıktık meyhaneden. Kapanmak üzere olan bir kahveciden üç kat mı dört kat mı para verip bir kutu çay aldık. Gittik Sarhoş Nihat'ın evine.

— Aman yavaş... Belki karı uyuyordur, onu uyandırmadan giyinip çıkarız.

Anahtarı çıkardı cebinden. Ama kapının anahtar deliğini bulamıyoruz kii... Kibrit çaktım, deliği görsün diye. Beş kibrit, on kibrit... Parmaklarım yandı. Nihat,

— Ben kibriti çakayım da, sen bul anahtar deliğini... dedi.

Çaktı. Çakmasıyla kutudaki bütün kibritler parladı. Nihat,

— Yandım anam... diye yuvarlandı.

Ben anahtarı deliğine soktum ama, anahtar dönmüyor.

— Yahu Nihat, biz yanlış eve gelmiyelim. Sen buranın sizin ev olduğunu iyice biliyor musun?

Nihat geri geri gidip, karşı duvarın dibine oturup uzaktan baktı evine.

— Tabii bizim ev yahu, dedi, insan kendi evini bilmez mi be...

O sırada anahtar döndü. Kapıyı açıp girdik içeri...

— Aman yavaş!..

Ayaklarımızın ucuna basarak odaya girdik. Elektrik düğmesini çevirdi. Gardroptan iki kat smokin çıkardı. Giyindik. Ama bana çok büyük geldi smokin... Nihat baktı,

— Tam sana göre, ısmarlama gibi oturdu... dedi.

— Bol arkadaş... dedim.

— Ona bol denmez ,zengin denir... Şimdi böyle zengin elbise moda. Düdük gibi olacak değil ya...

— Paçalar yerleri süpürüyor...

— O kolay, kıvır paçaları... Hadi, şimdi yavaş yavaş çıkalım...

Ben önden, ayaklarımın ucuna basarak merdiveni iniyordum? Nihat da arkamdan... Nihat birden tabut gibi üstüme devrilmez mi? Biz paldır küldür basamaklardan aşağı... Bir karanlık yere geldik. Nihat hâlâ sırtımda...

— İn ulan sırtımdan...

— Bacağımı bırak da ineyim...

Ben ta merdivenin trabzan topuzu diye Nihat'ın bacağını kavramışım.

— Burası bizim değil galiba... dedi. Biz başka eve girdik.

— Yahu, senin elbiseleri giydik ya biz...

— Öyle ya, benim elbiseler... Ama bizim evde böyle bir yer yoktu. Biz galiba merdivenden düşünce, komşunun evine girdik...

Merdivenin üstünde lâmba yandı, Nihat'ın karısının sesini duyduk:

— Senin evin, senin evin...

— Karıcığım... Çayı getirdik de... Rahatsız olmıyasın diye seni uyandırmadım. Kıyamadım... Çay nerde? Çay yahu...

Bana soruyor.

— Çay sendeydi...

— Yahu çayı ne yaptık biz...

Karısı, elinde sopayla merdivenin üstünden fırlamaz mı...

— Çay ha, çay haaa... Defol!.. Hadi geldiğin yere!..

— Dur karıcığım vurma... Bak anlatınca bana hak vereceksin... Misafir var, ayıp valla... Arkadaş evlenecekti de... Ben de ona... Vurma yahu, dur dinle... Bak... ne diyeceğim...

Kendimizi sokakta bulduk. Kapı arkamızdan çat diye kapandı. Bir zaman yerde kaldık. Sonra kalkıp zorla yürüdük. Sarhoş Nihat ağlıyor.

— Bu namussuz karı böyledir işte... Beni mahvetti bu karı... Ulan, bir erkek evine kırk yılda bir, bir arkadaşını misafir getiremez mi be.. Benim buna da mı hakkım yok? Çay dedin, aldım getirdim işte... Ne dese yaparım...

Ne kadar da sarhoş olsam, yine de durumu kavradım.

— Biz bu akşam baloya gitmekten vazgeçelim Nihat... dedim.

— Olur mu yahu... Ben senin için bu kadar zahmete gireyim...

Bir arabaya binip çıktık Beyoğlu'na. Sarhoş Nihat,

— Biz şimdi böyle gidemeyiz baloya... dedi.

Galiba aklı başına geliyor.

— Gidemeyiz tabii böyle... dedim.

— Onun için şurda bir yerde iki üç kadeh içelim de biraz cesaret gelsin...

— Bu saatte meyhaneler kapalı...

— Şu ara sokakta bir dükkân biliyorum açıktır, ordan bir şişe alır içeriz...

O şişeyi de içince ben iyice zıvanadan çıktım. Kendimi şöyle bir yokladım: tam istim üzerindeyim, ben bu gece de kızın babasıyla tanışamazsam, başka hiçbir vakit buna cesaret edemem... Saat de iki olmuş. Nerdeyse balo dağılacak...

Aklımızca çabuk çabuk gidiyoruz, düşe kalka... O kadar şarap içmişiz, beni çiş zorlamaya başladı... Sarhoş Nihat da,

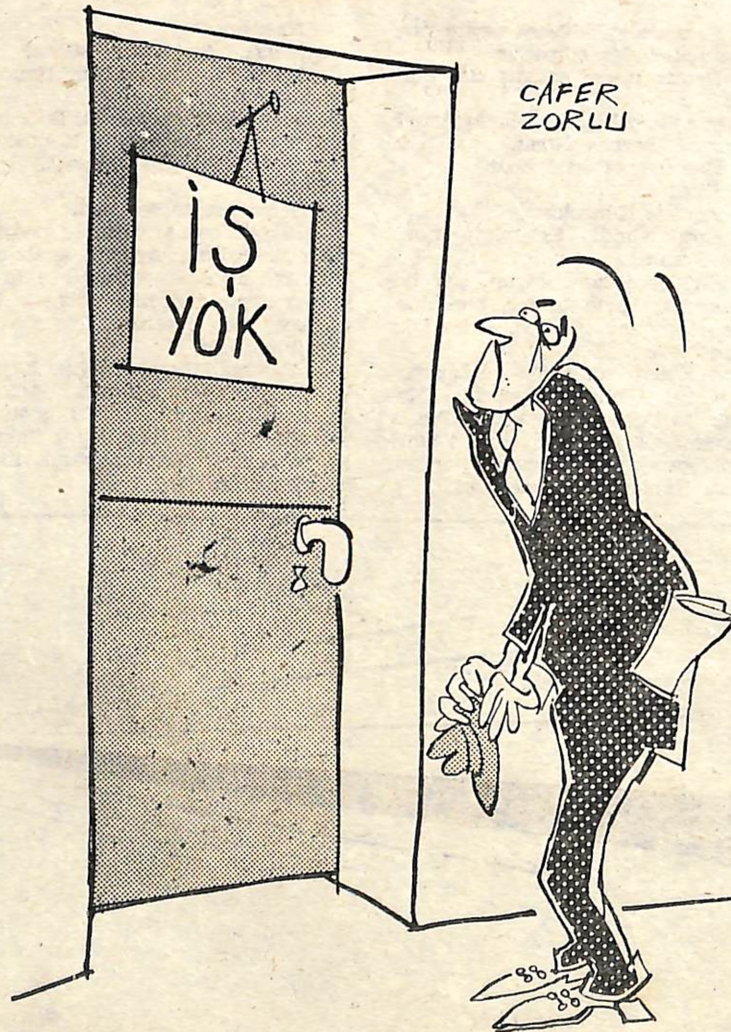
— Ben işeyeceğim... dedi.

— Dur yahu, oraya olmaz... Bir uygun yer bulalım...

Bir ara sokağa daldık. Bir apartımanın kapısı önüne çöp bidonlarını koymuşlar. Sokak kedileri köpekleri de çöpleri eşelerken bidonları devirmişler, çöpler ortalığa yayılmış... Ben orasını uygun buldum. İşte orda kendimi kaybetmişim... Düşüp yuvarlanmışım çöplerin içine... Rüya bile gördüm. Kendimi

(Lûtfen sahifeyi çeviriniz)

İstanbuldan ilhamlar:

Azapkapı!

yatağımda sanıyorum. Bir kedi - köpek hırlaşmasıyla uyandım. Baktım Nihat sayıklıyor:

— Karıcığım, sus ne olur... Bak ne diyeceğim sana... Bu arkadaş evlenecekti de...

— Nihaaat!.. diye bağırdım.

İniltisi geldi:

— Hıı...

— Nerdesin?

— Burdayım. Sen nerdesin?

— Ben de burdayım...

— Hadi kalk...

— Çıkamıyorum ki...

Kalktım, buldum Nihat'ı, başı çöp bidonunun içine girmiş. Ayaklarından çekip çıkardım.

— Hadi, yahu, balo dağılacak...

— Ben yüzümü yıkamalıyım... dedi.

— Bırak yüz yıkamasını...

— Olmaz. Benim suratıma şey yapmış bu namussuzlar...

— Yürü! diye bunu çektim.

Asıl felâket bizim başımıza o çöplerin içinde yatarken gelmiş. Ben yere yuvarlanıp da pantalonun düğmelerini çözdüm ya... Her nasıl olmuşsa benim pantalonumun içine o yerdeki çöplerden bir pırasa sapının kökü girmiş, hem de püskülleriyle... Ayağa kalkınca tabii pantalonun düğmelerini ilikledim ama, pırasa içerde kalmış, püskülleri de dışarı sarkıyor.

Nihat'a gelince, o benden daha sarhoş olduğundan pantalon düğmelerini iliklemeyi unutmuş. Ama ikimizin de durumumuzdan haberimiz yok... Biz böylece Tokatlıyan otelinin kapısına geldik. İçeri girmeden Nihat bana,

— Şöyle bir toparlanalım... dedi.

Kendimize çekidüzen verdik sözde, daldık otelin kapısından. Kapıdan girer girmez şiddetli birkaç ışık birden parladı, yüzümüze çarptı. Ben ışıktan, burnumun üstüne yumruk yemiş gibi sersemleyip tökezledim, ayaklarım birbirine dolandı. Bereket düşmedim. Meğer, üstümüze çevrilen film kamerasıymış. Aktüalite filmi çekiyorlarmış da sinemalarda göstereceklermiş. Baloya her gelenin filmini çekmişler. Ama en çok bizim ikimizin filmini çekiyorlar. Hem de hep yakın plân ve aşağıdan çekiyorlar. Anlıyorsun ya, neden olduğunu... Bacaklarının arasında, apışında pırasa püskülü sarkan smokinli bir adam, öbürü de tüm fora...

Kendimizi ışıklardan zor kurtarıp salona attık. Biz salona girince bir kahkahadır koptu. Ve bir takım dişili erkekli sesler duyuldu:

— Püsküllü...

— Püsküllü geliyor, Püsküllü...

— Püsküllüye bakın...

Yahu, bu Püsküllü de kim? Ortalık kahkahadan kırılıyor. Ben gayet ciddileşmişim, hiç alayları üstüme alınmıyorum. Nihat'ı kendimden çok daha sarhoş bulduğum için onunla alay ediyorlar sanıyorum.

— Yahu Nihat, sallanma. Bak herkes seninle alay ediyor be...

Yunanistan harp sorumluluğunu sırtına alıyor.. — Gazeteler —

Altta kalanın...

— Benim alay edilecek neyim var, asıl seninle alay ediyorlar.

— Benim neyim varmış alay edilecek...

Sağa sola bakındık. Ben Aysevin'i arıyorum. Sarhoş Nihat,

— Hah burda işte! dedi.

— Kim?

— Fransız Konsolosu...

— Bırak şimdi Konsolosu monsolosu yahu...

— Gel seni tanıştırayım, çok iyi dostumdur. Kızın babası, konsolosla konuştuğunu görürse, senin için iyi not verir.

Konsolosun masasına yıkılmadan gidebildik Allaha çok şükür... Masadaki kadınlar, kızlar «Hıh... Pıh...» diye sesler çıkardılar, ellerini ağızlarına kapıyarak kaçıştılar ordan. Nihat, Konsolosun elini sıktı:

— Nasılsınız?

— Mersi... Siz Mösyö Nihat?

— Mersi. Size arkadaşım Hasan'ı tanıştırayım...

Konsolosla el sıkıştık. Biriki cümle konuştuk konuşmadık, Konsolos,

— Pardon... deyip uzaklaştı.

Nihat,

— Senin kız nerde? dedi.

— Ben de onu arıyorum... dedim.

Bir de baktım, Aysevin anababasıyla bir masada. Gözgöze geldik, hemen başını çevirdi. Ne demek, bu da nesi? Ben o yana doğru yürürken, bir adam,

— Pardon Mösyö... deyip, başıyla, gözüyle yeri gösterdi. Adam, apışımdan sarkan püskülü gösteriyormuş. Ben de yere doğru bakınca, yanımdaki Nihat'ın çözük iliğini görmez miyim...

— Tuuu, ulan Nihat rezil ettin beni yüksek sosyetede... Allah belânı versin...

— Ne yaptım yahu...

— Daha ne yapacaksın, topla ulan şu önünü... Beyaz don fırlamış... Tuh.

Sarhoş Nihat,

— Vay anasını... deyip, pantalon düğmelerini iliklemek için sözde arkasını döndü, ama salonun ortasında olduğumuzdan, bu sefer arkasındakiler görüyor ne yaptığını...

Ben onu bırakıp Aysevin'e yöneldim. Aysevin, geldiğimi görünce masadan kalktı. Koridorda yakaladım bunu. Ağlıyordu.

— Niçin beni babanla tanıştırmıyorsun? dedim.

— Bu halinle mi? dedi.

— Ne va halimde benim? Hani beni seviyordun?

— Ben seni olduğun gibi seviyordum, tabii halinle... Bu halle değil.

Yani smokinli halimi beğenmediğini sanarak ,

— Ne yapayım, resmî olmak mecburi...

— Bu senin resmî kılığın mı?

— Tabii... Gösterişli olmak için böyle giyindim...

Ağlıyordu.

— Sevgilim, vallahi annenin hoşuna gideyim, babanın gözüne gireyim diye...

Aysevin ağlıyarak kaçtı. Ne yana yönelsem,

— Püsküllü Püsküllü... diye gülüşüyorlar.

Saçlarımı taradım. Duvarda bir ayna var, baktım aynaya, püskül müskül yok...

Sarhoş Nihat'ı buldum. Çıktık ordan... Niyetim intihar etmekti. Nihat'tan on lira borç aldım. Hem de nerde intihar edeceğim, biliyor musun, Aysevin'in Büyükada'da, beni sevdiğini söylediği kayalarda, yüksek kayalardan aşağı, kendimi denize atacağım. İlk vapura binip Büyükada'ya geldim. İskeleden büyük bir şişe şarap alıp yürüdüm. Oturdum o kayalığa... Hem ağlıyorum, hem içiyorum. Ayağa kalktım, denize aşağı bakarken, bacaklarımın arasından sallanan pırasa püskülünü görmez miyim... Olduğum yere çöktip kaldım...

Yaa, Sarhoş Nihat beni dünyaya rezil etti kadeşim. Benim o püsküllü filmimi çekmişlerdi ya, bütün sinamalarda yerli aktüalite diye oynamış da, neden sonra sansür yasak etmiş... Adımın Püsküllü Hasan kalmasının sebebi, bizim rahmetli Sarhoş Nihat'tır.

* * *

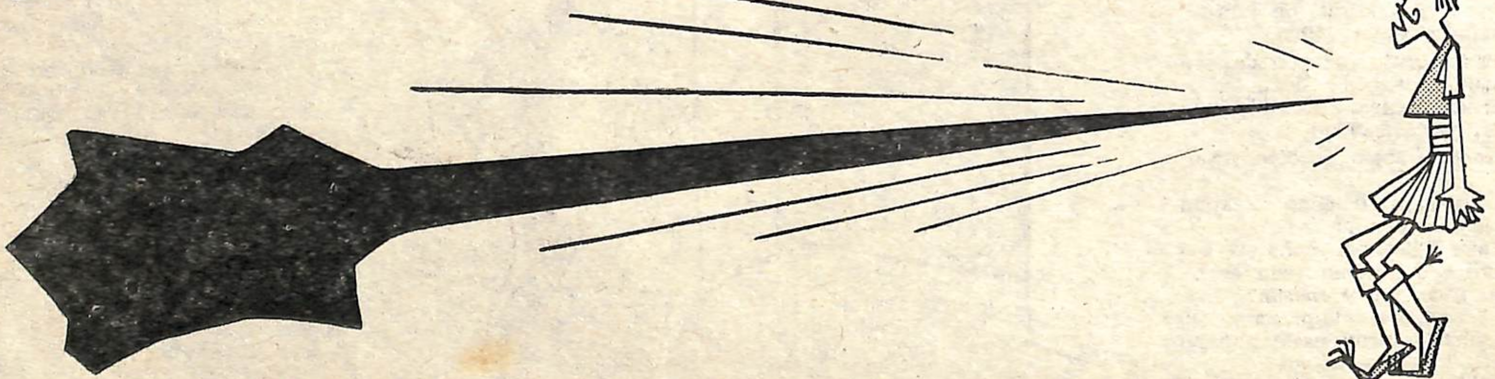
— O geceden sonra bir daha kızı hiç görmedin mi?

— Arada bi şurda burda gördüğüm olur. Ne zaman beni görse, gözlerini aşağı indirir.

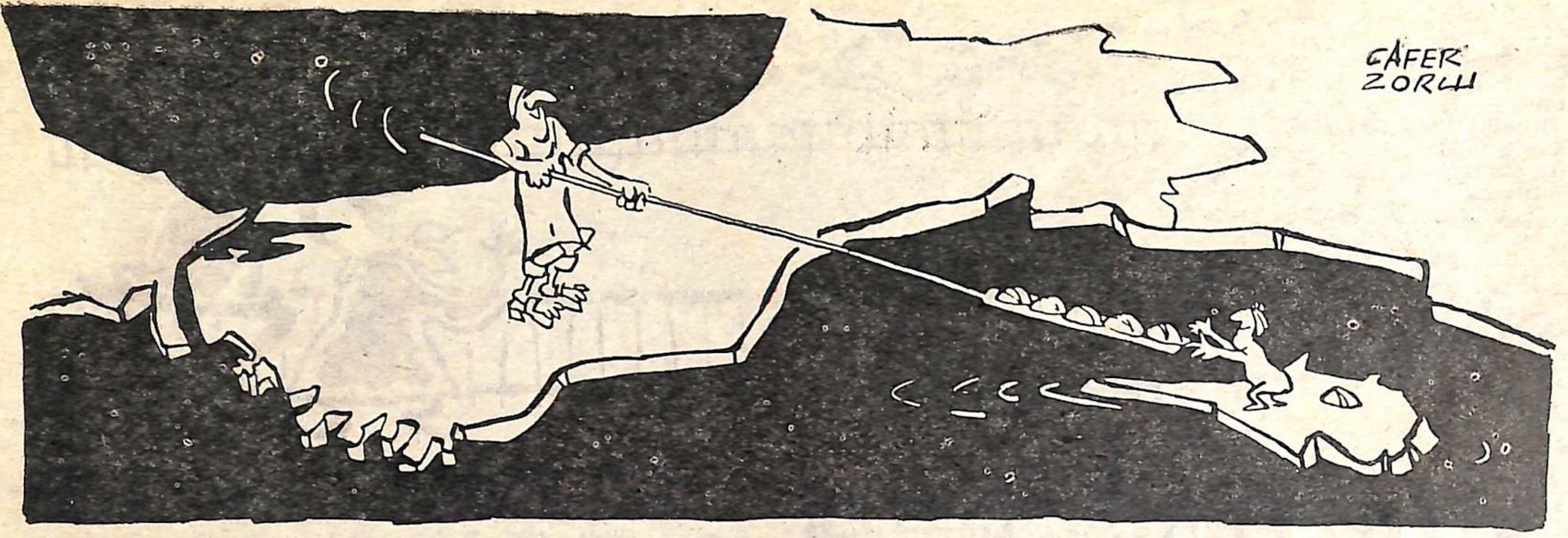
— Bacaklarının arasına bakmak için mi?

— Yok canım, utancından...

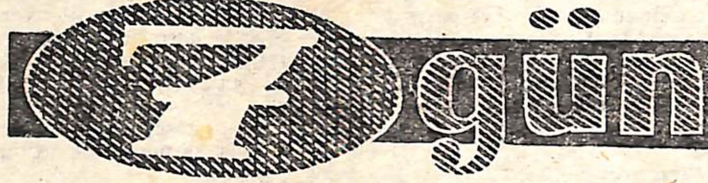
Aziz NESİN

Uzadıkça uzadı!

Kıbrıs'a yiyecek yardımı başladı... — Gazeteler —

PAZARTESİ :

Radyo ve pikabını sonuna kadar açarak mahalle halkına twist konseri veren Emili ile arkadaşı Hikmet, şikâyet üzerine mahkemeye çağrılmıştır. Yargıç ikisini de 150 şer lira para cezasına ve birer ay hapse mahkûm ederek demiş ki:

— Bir daha radyonuzu fazla açıp bağırtmayın. Kimseyi rahatsız etmeğe hakkınız yok. Şimdi herkesin radyo ve pikabı var.

Hürriyet'te okuduğumuz bu haber, öteden beri önüne geçilmesi istenen bir felâketimizi belirtiyor. Mahalle kahvesi, yazlık sinema, yazlık bahçe ve gazinolar yetişmiyormuş gibi bazı evler çalgılı birer hane... Musiki zevkimizin pek gelişmiş olmasından mı doğuyor bu? Ne gezer! Kalın piyasa müziğini bangır bangır bağırtmanın herhangi bir sanatla ne ilişkisi var? Öylesine düşkünüz ki radyolarımızın düğmelerini sonuna kadar açmaya, mahallenin başından yürüseniz sonuna kadar sokakta radyo yayınını bir saniye kaybetmeden dinlemeniz mümkün. Dolmuşta, otobüste, evde, yolda... Ve hele yolda... Şimdi pilli radyolar da çıktı ya... Vapur iskelesinde bile radyodan kurtuluş yok.

Bu bakımdan konu komşuyu rahatsız etmeyi zevk edinen kişilerin hapiste biraz yatmaları adalete uygundur gibi geliyor. Ancak bu kişilerin radyolarını yanlarına alıp hapishane koğuşunu da çalgılı gazinoya benzetecekleri açık... O zaman da mahkûmlara sabır dilemekten başka çare yok.

SALI :

Ceyhanda iyi bir ailenin çocuğu olduğu söylenen bir banka muhasebecisi varmış. Geçenlerde anlaşılmış ki delikanlı 119 bin lirayı zimmetine geçirerek yıllardanberi mirasyedi hayatı yaşamakta imiş. Tabiîdir ki bu parlak yaşayış, işin foyası ortaya dökülünce bitivermiş. Şimdi eski bankacının ve yeni sanığın arkadaşları:

— Kimse onun gibi para harcıyamazdı, diye anlatıyorlarmış, **canı çekti mi tutardı bir taksi... Ver elini İstanbul, Ankara... O bar senin bu bar benim... Oturak âlemleri tertipler, kumar oynar, dilediğince keyfederdi.**

Alınteriyle kazanılmış para bu kadar kolay harcanır mı? Dünyaca meşhur hovardalara, donjuanlara, sosyete yıldızlarına bakın hiçbiri dürüst para kazanmanın yollarından geçmemiştir. Bir Kerim Han, Bir Ali Han, bir Rubirosa, bir Barbara Hutton ve başkaları... Bunlara özenen yerli mallarımız da aynı yolun yolcusu.

Bir hikâye vardır. Yaşlı baba oğluna para kazanmasını öğütlermiş. Nazenin oğul gitmiş, anasından bir altın alıp gelmiş ve:

— İşte babacığım, demiş, kazandım, geldim.

Yaşlı adam umursamaz bir tavırla altını alıp savuruvermiş evin önündeki dereye:

— Haydi oradan... diye.

Oğul susmuş ve ertesi hafta anasından bir altın daha alıp götürmüş:

— İşte babacığım kazandım, geldim!

Baba gene aldırmaz bir tavırla altını suya fırlatmış:

— Hadi canım sen de...

Oğlan ertesi hafta bir işe girmiş canını dişine takıp yedi gün çalıştıktan sonra kazandığı bir altını gene babasına getirmiş. Adam bu sefer de:

— Haydi canım sen de... diye altını suya atmak isterken, telâşla eline yapışmış:

— Ne yapıyorsun baba, ben o altın için bu kadar zahmet çektim...

Yaşlı adam, gülümsemiş:

— Hah, oğlum, şimdi oldu... diyerek:

Ceyhanlı bankacının arkadaşları:

— Kimse onun gibi para harcıyamazdı... diyorlar.

Harcıyamazdı elbet... Alın teriyle hovardalık kolay değildir.

ÇARŞAMBA :

Tekirdağlılar bir karpuz güzeli seçmişler. Altı bine yakın vatandaşın katıldığı bir eğlencede seçilen karpuz güzelinin resimleri gazetede yayınlandı. Tercüman gazetesi haberin üstüne bir de eğlenceli başlık atmış:

— Karpuzu kestim kan kırmızı, şu birinci kimin kızı?

Bu gidişle öteki illerimizin de kendi özelliklerine göre güzellik yarışmaları yapması beklenirse Antalyanın portakal güzelini, Gireson'un fındık güzelini, Amasyanın elma güzelini, İzmirin üzüm güzelini, Ankaranın armut güzelini, Bursanın şeftali güzelini yakında alkışlıyabiliriz. Zaten tabiatın bitki ve meyvalarına bakarak kadınları vasıflandırmak öteden beri edebiyatta âdettir. Servi boylu güzellerden tutunuz, dal gibi endamlılara, filiz gibi salınanlara, portakal gibi göğüslülere, elma gibi yanaklılara, üzüm gözlülere, fındık kıranlara, karpuz gibi kütür kütür olanlara kadar...

Şimdi demek ki iş edebiyattan çıktı «fiiliyata» geçti. Tekirdağlılar da bu davranışın öncülüğünü yapıyorlar. Ama doğrusu en güzel yarışma Irpartada yürürlüğe girecektir. Çünkü Ispartalılar seçerlerse gül güzelini seçecekler...

PERŞEMBE :

Kim Novak anadan doğma filim çeviriyormuş. Sarışın yıldız sinema tarihinin en açık saçık filmini Hollywood'da beyaz perdeye aktaracakmış. Bu kadar cüretkâr filim şimdiye kadar Amerika'da yapılamamış. Çünkü sansür engeli varmış şimdiye kadar...

Peki şimdiye kadar sansür engeli vardı da şimdi ne oldu?

Gerçekten Amerika'da son yıllarda bir açık saçıklık modası aldı yürüdü. Bunca kadın cemiyetleri, bunca yasak ortadan kalkıverdi neden?

Anlatalım: Televizyon çıktı bir yandan, Avrupa sineması rekabete başladı öte yandan. Sinema krallarının kasaları ve keseleri tehlikeye düşünce sansürü ezip geçiverdiler. Ahlâk kuralı diye ortaya çıkarılan bütün yasakları kırıp attılar. Çünkü zarar etmeğe başlamışlardı.

Demek oluyor ki ahlâk inanışları para çıkarlarının karşısında tutunamıyor.

Ne biçim ahlâk sansürüdür ki bu, şirketlerin bilânçolarına göre ayarlar kendisini...

Hepsi hikâye... hepsi sahtecilik...

Bir dünya ki para üstüne döner, paranın satın alamıyacağı şey yok. Sayın Kim Novak soyun... Senin mukavelene ödedikleri para ile gişe hasılatı arasındaki fark, ahlâkın sınırını çizen tek ölçüdür.

CUMA :

İngiliz otel kıralı Norman Barrington kendisinden bir şişe viski ve mezeleri için 115 sterlin (2800) lira alan Tepebaşındaki bir pavyonun ilgililerini affetmiş. Yalnız affetmekle kalmamış, aynı otel kıralı, Türkiyede yüzer odalı dört otel, bir sürü lokanta, gazino, gece kulübü açacakmış. Ayrıca Hidiv köşkünü yanmaz boya ile boyatıp Boğazda beynelmilel bir kumarhane işletecekmiş.

Şimdi bu Norman Barrington'u kim kazıkladıysa ona memleket turizmine hizmet ettiğinden armağan vermeli ve tebrik etmeli. Anlaşılan otelciler ve pavyonlar kıralı bir şişe viskiye 2800 lira ödeyince kendisi de heveslenmiş:

— Burada amma adam kazıklanıyor, bari gelip ben de biraz otel, gazino, pavyon açıp para kazanayım... diye düşünmüştür.

CUMARTESİ :

Amerikalı zengin bir turist Konyada iki tane sedef kakmalı kundura sandığı alıp sekiz ve on iki yaşlarında iki erkek çocuğuna hediye etmiş. Daha sonra gidecekleri Beyrutta çocuklar boyacılık yapsınlar diye... Boyacılık yapsınlar, pişsinler, hayata hazırlansınlar diye...

Bir şarkı vardır bilirsiniz:

— Sandığına vurulayım boyacı.

Bu Amerikalının felsefesine göre bizim sokaklarda sürünen boyacı çocuklar hayata en iyi bir biçimde hazırlanıyorlar. Öyleyse derdimiz gücümüz kalmadı artık. Sokakta hayatlarını kazanmak için sürünen ne kadar çocuğumuz varsa Amerikalı zengine göre küçük yaştan pişiyorlar ve ileride büyük adam olacaklar.

Nasıl da dilinizin ucuna gelmez o şarkı:

— Sandığına vurulayım boyacı.

PAZAR :

Gazetelerimizin manşetlerinde gene Kıbrısa yardım hikâyesinin tefrikalarını okuyoruz. Birleşmiş Milletler arabulucusuna göre bu satırlar yazıldığında Türkler ellerindeki erzakla ancak dört gün yaşıyabilirlermiş. Siz bu satırları okuduğunuzda inşallah ölmemiş olurlar ve yardım yerine ulaşır.

Bizim gazetelerin her köşesinde ve başlıklarında her gün:

— Yardım, yardım, yardım... kelimesini okuyunca insanın aklına ister istemez bazı çevrelerin şimdiye kadar anlayışsızlığı geliyor.

Biz yardım, yardım diye bağırırken odunlar yerlerinden kıpırdamıyorlar... yarılan da, ezilen de, kan ağlıyan da bizim yiğitlerimiz.

VELİEFENDİ'nin Malûlgazileri

ADNAN VELİ

HOPARLÖRDEKİ ses, üstüste iki sefer tekrarladı:

— Birinci çiftebahis gişelerinin kapatılmasına beş dakika kalmıştır.

Remziye Yediveren (Nâm-ı diğer, Kastanyetli Remziye) yeldirmesinin cebinden on lira daha çıkarıp, oğluna uzattı:

— Al bakalım enginar acısı, dedi. Bunu da bas da, ondan sonra Kazlıçeşmeye yürüyerekten gidelim.

Burhan, on lirayı kapar gibi aldı:

— Yahu anneciğim, sen boşuna telâş ediyorsun, dedi. Bu «Fayi» dedikleri hayvan, ötekilerden iki gömlek üstün.. İyi bir start numarası da çekmiş. Üstelik Yaşar da biniyor. Bu kazanmayıp da, başkası mı kazanacak yani?..

— Sen her seferinde öyle dersin. «Filânca ata dopik yapmışlar, iyi yerden haber aldım» dersin. «Ekrem'in adamı, gizlicene bu ata oynuyor» dersin. «Geçen yarışında kayıba koşmuş, bu sefer yüzde yüz kazanacakmış» dersin. Yani boyuna dersin. Ama eninde sonunda bizim paracıklarımız deve olur. Oğlum, bu işe darphane olsa dayanmaz.

— Öyle söylüyorsun ama, sana geçenlerde bir koşudan 350 papel getirmedim mi?..

— Ayol geçenlerde dediğin, üç ay oluyor. Sen üç yüz elliyi getirdikten sonra, biz, kaç yüz elli verdik, haberin var mı?..

— Eeeee, dişini sıkacaksın. At yarışı demişler bunun adına.. Bir olmaz, iki olmaz, üçüncüde parayı bavullar almaz..

— Hadi, hangisine oynıyacaksan, git oyna.. Beni de Veliefendi çayırına abone yazdın artık. Bir seferinde, on lira koyuyoruz, «Hanım» diyerekten bir at çıkıyor, bizimkini geçiyor. Öbür seferinde «Canım» diyerekten bir at çıkıyor, canımıza okuyor. Sen şimdi hangi ata basacaksın?..

— Fayi..

— İyi at mı bari?..

— Yaşar demiş ki «On boy ara ile kenter gelirim» demiş.

— Hadi hayırlısı olsun.. Git bilâtını al bakalım..

Burhan koşarak gişeye gitti. Yanındaki adam Remziye hanıma usulca sokuldu:

— Sen de bu işlere meraklısın galiba valde?..

— Yok evlâdım, benim böyle şeylere merakım falan olmaz. Evlât hatırısı için buralara sürükleniyoruz. Eskiden parayı eline verirdim. Bir yarışa hepsini birden basardı. Şimdi öyle yapmıyorum. Ben gelip idare ediyorum oğlanı..

— Sizin çocuk da tiryakisi galiba bu işin?..

— Tiryaki de ne demek evlâdım?.. Onun yüzünden hepimiz bu at yarışlarının malûl gazisi olduk. Akşam yemeğini yerken radyonun sipikeri, «At yarışlarındaki zevk ve heyecan fırtınası, yarın hipodromda sizleri bekliyor» der demez, bizim oğlanın yüreği hop eder. Aptesaneye bile, elinde mecmua ile girer. Sözüm eşikten dışarı, kendi yeğenlerinin adlarını doğru dürüst bilmez de, bu koşu hayvanlarının yedi sülâlesini ezbere bilir. Ben geçende üç aylığımı almıştım. Ağzımdan girip burnumdan çıktı. «Bu atın anası Seklâvi, babası Kallavi» diyerekten, bir seferde elli lirayı bastı. Basmaz olaydı..

— Kazandı mı bari?..

— Allah iyiliğini versin.. Ayol, buradan para kazanılır mı?..

— Kazanılmazsa, ne diye gelip de oyun oynuyorsunuz?..

— Bak, sana anlatayım doğrusunu.. Bizim oğlan birazcık kumara düşkündür. Biliyorsun, hükûmat da, fıkaraya kumar için izin vermiyor..

— Vermiyor tabiî..

— Vermeyince bizim oğlan ne yapsın?..

— Yarışa geliyor ya!..

— Hah, işte ben de onu söyliyecektim. Hükûmat diyor ki «Öyle abur cubur yerlerde kumar olmaz. Kumar oynamak istiyenler, gidip at yarışlarında oynasınlar. Orası selbes» diyor. Neyse, Allah razı olsun, ona da şükür.. Çünkü o sayede, bütün fakir fıkara burada kumar oynuyor. Ya burası da olmasaydı?..

— Burası olmasa, başka yer gösterecekti elbet.. Hükûmat dediğin memleketin kumar ihtiyacını düşünmiyecek değil ya..

Hoparlördeki ses gene iki defa tekrarladı:

— Dikkat.. Birinci çifte bahis gişeleri kapatılmıştır. Birinci çifte bahis gişeleri kapatılmıştır.

O sırada, elinde bilet, Burhan geldi:

— Anne!.. dedi. «Fayi»yi, «Rastgele»ye bağladım..

Kadın boynunu büktü:

— Hadi öyleyse.. Rastgele diyelim.. Başka hangi atlar koşuyor?.

— «Şehlâ» koşuyor.

— İyi ki ona oynamadın. Şehlâ olunca, önünü iyi göremez zaten.. Başka?..

— «Masal» koşuyor..

— Masala karnımız tok.. Onu da geç.. Başka?..

— «Sabıka 99»

— Ayol, 99 sabıkası olanla alış verişe girilir mi?.. Başka?..

— «Kadersiz» için iyi diyorlar.

— Aman onun da adı üstünde.. O kadersiz, biz kadersiz.. Niye para basalım?.. Başka?..

— «Bindebir» koşuyor..

— Binde bir gelecek de, para kazanacağız, öyle mi?.. Geç onu da.. Başka?..

— Ha, bir de şeyi duydum. «Sefil» için iyi diyorlar. Bu hafta iyi sprint yapmış..

— Aman, onun iyiliği yerinde dursun.. Kaç haftadır «Sefil, Sefil» diye tutturdun. Hepimiz sefil olduk. Başka hangisi var?..

— «Gökay» var..

— Ondan korkmam ben.. Fahrettin Kerim gibi bir şey.. Ne eti var, ne budu. Başka?..

— «Eyvah» da koşuyor..

— Sakın bu yarışın sonunda eyvah demiyelim?..

— Valla anneciğim, ben Rastgele'yi çok tutuyorum. Galopu da fevkalâde iyi imiş..

— Nesi iyi imiş?..

— Galopu..

— Ciğerleri mi yani?..

— Yok be yahu.. Sana da her bir şey için ayrı ayrı izahat vermek lâzım..

Onlar çene yarıştırırlarken, hoparlörden bir ses yükseldi:

— Dikkat.. Atlar start hakemi emrine girmiştir.. Koşu başladı...

Koşunun başlamasıyla beraber, tribünde oturanlar da ayağa fırladılar:

— Reşat başı tuttu.

— Yok be yahu.. Başta Mevlût Atçı gidiyor..

— Ekrem nerelerde, Ekrem?..

— Sondan ikinci...

— Gene bir dümeni var bu Ekrem'in.. Başka hayvana bastı parayı galiba..

— Aman aman. Mahan bastırıyor fena halde.

— Yuh beee!. Palmaroza'yı görmüyor musunuz?.. Bırakmıyor Reşadı..

— Hah, şimdi Mümin yürüdü.. Hadi Mümin oğlum!..

Remziye Hanım, konuşulanlardan pek bir şey anlamıyordu. Eli ayağı sapır sapır titriyen Burhan'ı kolundan çekti:

— Oğlum, bizimki başta değil mi?.. Rastgele kaçıncı oluyor?..

— Rastgele'nin yarışı değil bu be anne.. Bu yarış çiftenin birinci ayağı... İngilizler..

— Bizimkinin adı neydi?..

— Fayi..

— Fayi başa geçemedi mi?..

— Geçemedi daha ama, Yaşar bilir işini..

Son virajdan sonra, atlar düzlüğe çıktıkları vakit, Servet Kaya dıştan hücuma geçti. Rahmi de Torero ile içeriden yürümiye başladı.

Kumarcıların feryadı birbirine karışıyordu:

— Hadi Rahmi oğlum, dayan..

— Ekrem neredesin, Ekreeeem?..

— Bastır Torero.. Bastır gözünü seveyim...

— Mahan geldi Mahan.. Haydi Mahan.. Dayan Mahan.. Aslan Mahan...

Gürültüler, bağırışlar arasında, Mahan, yarım boy farkla koşuyu kazandı. Arkasından Reşat, Servet Kaya potoya girdiler. Yaşarın altındaki Fayi gerilerde kalmıştı.

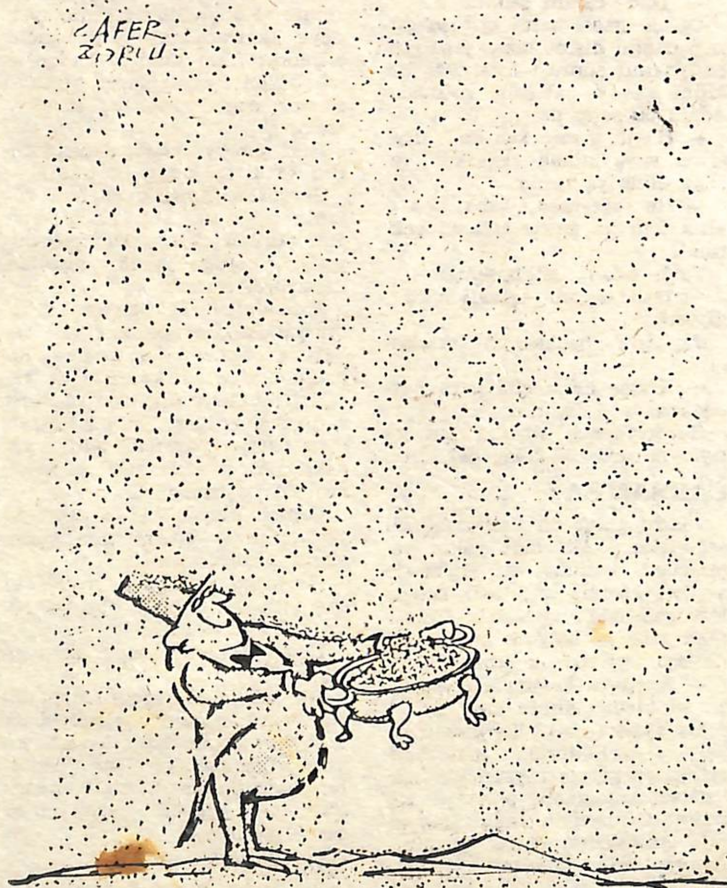
Remziye Yediveren, âdeta dili tutulan Burhan'ı bir daha dürttü:

— Oğlum, ne oldu söylesene..

— Ne olacak dinine yandığımın hayvanı. Mahan bu yarışı dünyada kazanamaz.. Ama hayvanı, ilâçla doldurmuşlar besbelli. Yahu nerelerdesin kumserler heyeti?.. Görmüyor mu gözün bu işleri?..

— Ne oldu Burhan?.. Fay ne oldu, Fay..

Bir köye kül yağdı. — Gazeteler —

— İyi ki yağdı... Ata ata mangalda kül kalmamıştı!..

— Temizledi bizi be anne!..

— Oğlum, bunun adı üstünde.. Fay deyince temizleme tozu demektir. Daha ötesi var mı bunun?..

Burhan, homurdana homurdana yerine oturdu:

— Bunlar da komiser mi yani?.. Göz göre göre artık bu kadarı da olur mu be yahu?..

— Ayol buraya, bizim Niyazi gibi kumser lâzım.. Vallahi karakolda sopayı bir sefer eline aldı mıydı, adamı, acı su sabunu gibi köpürtmeden bırakmaz. Buraya öyleleri lâzım..

Hoparlördeki ses tekrar duyuldu:

— Dikkat!.. Birinci çifte bahsin satış vaziyetini bildiriyorum. İstanbuldan 67.814, Ankaradan 13.126, İzmir'den 8.840, Adana'dan 1.617 lira olmak üzere 91.397 liralık oyun oynanmıştır. Bu satışın 66.284 lirası tevzie tâbidir..

Remziye Hanım Burhan'ı bir daha dürttü:

— Oğlum bak, 90 bin liralık oyun oynanmış.. Bunun 66 bin lirası tevzie tâbimiş. Üst tarafı ne oluyor?..

Arkadan yaşlıca bir adam söze karıştı:

— Canım, bunun 66 bin lirası tevzie tâbidir de, geri kalanı tevzie tabi değil midir yani?.. O da tevzie tâbidir ama, başkaları arasında tevzie tâbidir.

Kadın geriye döndü:

— Hah, iyi söyledin bey kardeşim, dedi. Zaten ben eskidenberi bir şeyi pek merak ederim.. Bu at yarışlarını niye icat etmişler acaba?.. Ehalinin kumar ihtiyacını karşılamak için mi dersin?..

— Kumar için olur mu teyze hanım?.. Bu kadar para, bu kadar milyonlar, memleketteki beygir neslini islâh etmek için kullanılıyor.

— İlâhi, sen çok yaşa bey kardeşim.. Memlekette her şey islâh oldu da, beygirlere sıra geldi zaar.. Ayol hükûmat beygirlerden önce insanları islâh etmenin çaresini arasın.. Bak, karşıda beygirlerin moderin ahırları var, görüyor musun?..

— Evet..

— Her bir tanesi Onasis'in villası gibi.. Anadolu'nun ahalisi de hâlâ kerpiç evlerde, kaya kovuklarında yaşasın.. Olacak iş mi bu?..

— Yooo, öyle söyleme teyze hanım.. Bir memlekette beygirler yükselip rahata kavuşmadıkça, insanlar da rahat edemezler..

Remziye hanım, başörtüsünü sıkıladı:

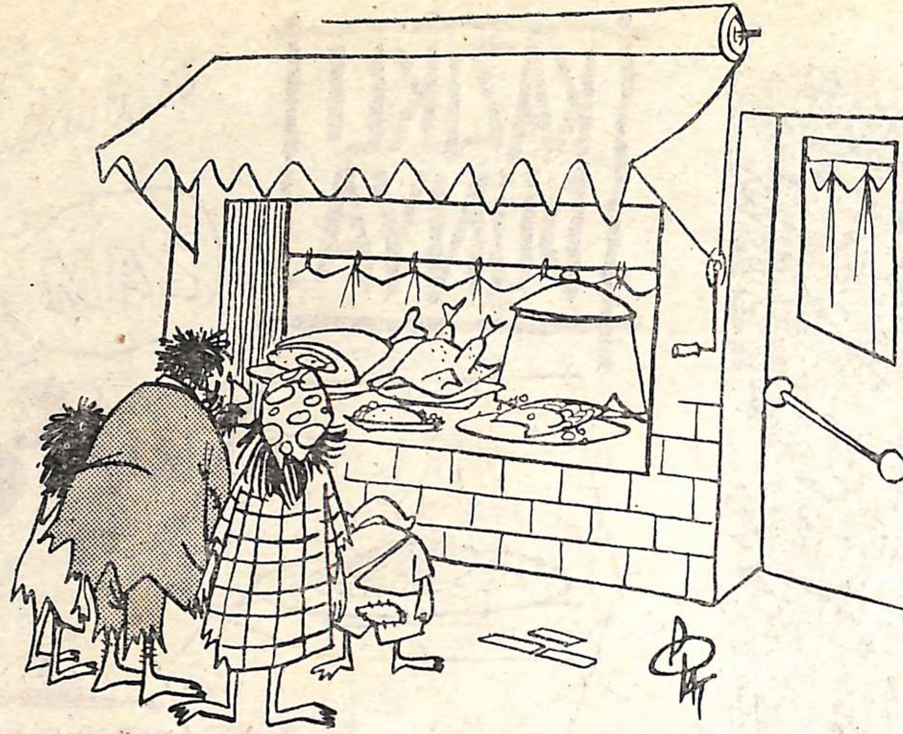
— Ayol şaşırdın galiba?.. dedi.. Sen eşeklerden bahsediyorsun, ben beygirlerden bahsediyorum. Biz buraya at yarışı oynamıya geldik.. Siyaset konuşmaya gelmedik ki...

Burhan, hiç lâfa karışmadı. Kadın da, lâfını fazla uzatmadı.

Hoparlördeki ses bir daha duyuldu:

— Dikkat!.. İkinci ikili bahis gişelerinin kapatılmasına on dakika kalmıştır...

Adnan VELİ

— Haydin çocuklar, bunun üstüne bir de tatlıcı vitrini bulalım!

Yankee Go Home!

Şu günlerde büyük-küçük herkesin ağzındaki söz: «Yankee, Go Home!»

Şöyle bir düşününce, gülmeğe imkân yok. «Yankee, Go Home» muş... Bu neyin «Yankee, Go Home»u?..

Saçını alamerikan kestirmiş, dilinde Amerikan argosu, ağzında Amerikan çikleti, bacağında kovboy pantalonu, delikanlı bağırıyor: «Yankee, Go Home!»

Amerikan eşyasıyla tıklım tıklım odasında, Amerikan yapısı yatağında doğrulup, naneli bir Amerikan sigarası yakan genç kız bağırıyor: «Yankee, Go Home!»

Biberonunda Amerikan süttozu, bebe bağırıyor: «Yankee, Go Home!»

Çocuğuna, Amerikan gaz ocağında Amerikan maması pişiren anne bağırıyor: «Yankee, Go Home!»

Gece kulüplerinde Amerikan tipi eğlenenler bağırıyorlar: «Yankee, Go Home!»

Amerikan okullarında, Amerikan dil ve kültür kurslarında çalım satanlar bağırıyorlar: «Yankee, Go Home!»

Amerikaya gitmek için burs koparmağa çalışanlar bağırıyorlar: «Yankee, Go Home!»

Amerikan plâklarıyla sabahlara kadar ça-ça, tvist, medisin yapanlar bağırıyorlar: «Yankee, Go Home!»

Alaturka düğünlerinde Amerikan cazıyla kıvıranlar bağırıyorlar: «Yankee, Go Home!»

Bacağı blûcinli, eli tabancalı, koltuğu Amerikan dergileriyle dolu kopil bağırıyor: «Yankee, Go Hame!»

Georgetowne adlı, Amerikan hayranı yetiştirme yuvasında Amerikan parasıyla şişenler bağırıyorlar: «Yankee, Go Home!»

Amerikan yardımıyla kasasını doldurup, işçileri sömüren ensesi kalın iş adamı bağırıyor: «Yankee, Go Home!»

Toprağına Amerikan gübresi ekmeğe çalışan köylü bağırıyor: «Yankee, Go Home!»

Amerikan filmleriyle eğitilmiş bulvar çocuğu bağırıyor: «Yankee, Go Hame!»

Büyük kentlerin göbeğinde Amerikan tipi yaşamağa özenen türedi bulvarağası bağırıyor: «Yankee, Go Home!»

Amerikan içkileriyle kafayı tütsüleyen efendi bağırıyor: «Yankee, Go Home!»

Kıçında Amerikan külotu, kursağında Amerikan nanesi, dilinde Amerikan şarkıları, çağdaş züppe bağırıyor: «Yankee, Go Home!»

Etini Amerikalı çavuşa satmaktan büyük gurur duyan sürtük bağırıyor: «Yankee, Go Home!»

Kısacası, herkes bağırıyor şu günlerde: «Yankee, Go Home!»

Evinde Amerikan eğitimi, okulunda Amerikan eğitimi, caddesinde Amerikan eğitimi; giyeceğinden yiyeceğine her şey Amerikan malı; olaylara Amerikan görüş açısından bakmak; kendimizi Amerikan tipi demokrasiye uydurmağa çalışmak; Türkiye'yi bir Küçük Amerika yapmağa özenmek; sonra da efendim, caddelere dökülüp «Yankee, Go Home!» diye bağırmak... Oldu mu ya!

Üçbuçuk Amerikalı evine dönse ne olacak, dönmese ne olacak? Akşam Amerikan hayranı, sabahleyin «Yankee, Go Home!» diye bağıran kafadan ülkeye, dünyaya, insanlığa hayır geleceğini mi sanıyorsunuz? Biz ne Amerikalılığa özendik, ne de Amerikan parasıyla ense yaptık. Onun içindir ki bugün «Yankee, Go Home!» diye de bağırmıyoruz.

* * *

Bize kalırsa, Amerikalılara «evine dön!» diye bağıracağımıza, çoktandır başımızdan uzaklaşan akıl kuşuna seslensek:

— Yuvana dön!

Hüseyin KORKMAZGİL

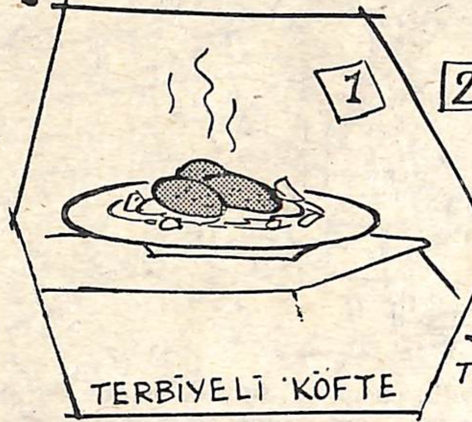

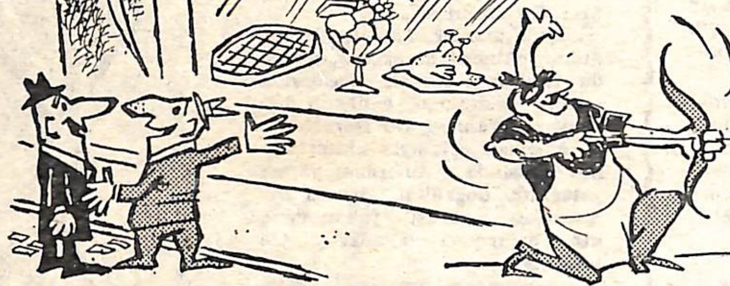

Yazısız

KAZIKLI DÜNYA

İlkbahar!

Süt konusu

Masraflara kâr dayanmaz,
Kele tırnak bir merhemmiş.
Bu sıcağa kar dayanmaz,
İnsanoğlu çi süt emmiş!

* * *

Bütçe denkmiş, açık verir,
İşe akıl; kaçık verir!
Güneş için balçık verir:
İnsanoğlu çi süt emmiş!

* * *

Gelenleri eğle, avut!
Kin güderek yürek sovut!
Tavşana kaç, tazıya tut!
İnsanoğlu çi süt emmiş!

* * *

Hiç kimseden medet umma!
Ya o pazar, ya bu cuma,
Çevirirler seni muma...
İnsanoğlu çi süt emmiş!

* * *

Kurultayın karışması,
Nerde yıldız barışması?
Hâlâ sidik yarışması:
İnsanoğlu çi süt emmiş!

* * *

Sevabından çok vebalin,
Bu gidişle fecî halin,
En sonunda «Veleddâlin!»
İnsanoğlu çi süt emmiş!..

Salâhattin KUTLU

Milletvekilleri baylar!

Tunç tunç adamlar dolaşıyor soluklaşan kalabalık içinde.. Lokantalar, eğlence yerleri bu güneş tuncu insanlarla dolu: Yaz tatilinden dönen milletvekillerimizle...

Bu tunç deriliter, biliyorsunuz, kaderimiz hakkında son sözü söyleyecek önemli kişilerdir... Fakir kadercik! Senin hakkında ilk sözü kim söyleyecek acaba?

Her köşe her bucak kentte, bir yetişkinler (yaşca) mektebi halinde...

CHP. Milletvekilleri kıpırdak mı kıpırdak. A.P.'liler küs mü küs meclisin bu «en olağanüstü» günlerinde bile...

Kendini kürsüde «şerbetli» ilân eden (hemen gözümün önüne kollarına dolanıp dolanıp sokamıyan yılanlar geldi) akademik Nihad Erime bakıp, onunla öpüşen, bununla kucaklaşan, şununla fiskoslaşan Malik Yolaça (artık C.H.P.'li sayılır) her dişi bir ayrı «meserret» parıltısıyla yanan Feridun Cemal Erkine dertlenip, Ardıçoğlunun «acılı» profilinin bile üçlü dörtlü gruplarda şenlendiğini görüp şaşakalan gencecik bir gazeteci arkadaş, soruyordu:

— «Yahu bunlar neden böyle şen?..»

Böyle toplantılarda böyledir C.H.P... Bir kere, bu bir taktiktir. Öyle olmasa da öyle görünür! Sonra... Neticeyi de bilir!.. Bilir ki herhes ruhunu soyduktan dökdükten sonraaa... Olanca sesiyle yırtındıktan sonraaa... Olanca fikrini (hımmm!!!) parlatıp, elâlemi kamaştırdıktan sonraaa, ortada bir şey kalmaz! Yooo, bir şey kalır: İktidar!.. O da C.H.P.'nindir «nâzik durumlarda... E, nâzik duruma da alışkındır C.H.P. Ne diye dertlensin?

Ankara

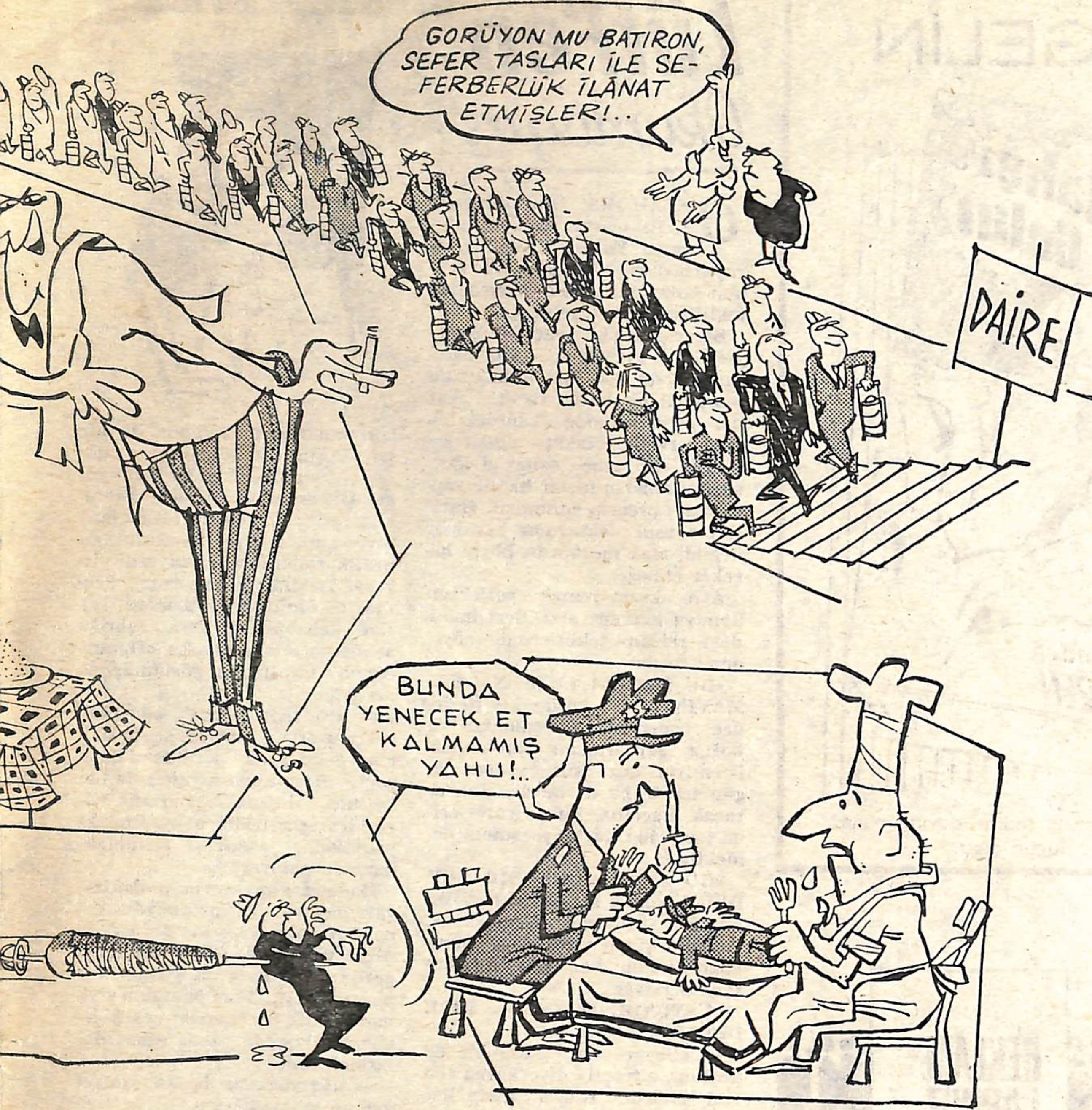
Feyzioğlu ve İnönü!

C.H.P.'de iki kişi, bu Meserret havasına yatkın değil: Son derece hırçınlaşmış bir Feyzioğluyla (n'aaaptılar sana biraderim?) Sayın İnönü...

Onlara n'oldu bilemem... Feyzioğlu, peşinde iki Kayseri mebusu (gazeteci arkadaşlar bu üçlü guruba, «Kayseri cuntası» adını takmışlar) çatacak yer arıyor gibi dolaşıyor ortalarda. Bulamıyor da üstelik çatacak yer!

İnönü... Hissiyatını belli eden bir İnönü olmuş. Etsin artık canım, etsin!

Eskiden, yıldırım düşse meclise, o oturum yaparken, tutumunun kaskatılığını sakınırdı. Şimcik sakınmıyor. Gülüyor, zarf uçlarıyla oynuyor, muhalifler konuşurken sırtını çeviriyor, C.H.P.'liler konuşurken ,hele Nihad Erim, gözlerini: «Bunları ben büyüttüm!» dercesine tasvipkâr, kürsüden ayırmıyor. Salonda dolaşıyor. Gidiyor, milletvekillerinin yanına oturuyor. Bun-

Mektubu

ca sene, içine bunca bastırdığı ruhu, taşıyor zâhir!

Kaldırımlarda!

Böyle 6-7 civarı, kaldırımlarda bütün mebuslar. Şişmanlamış bir Çelikbaş, bitik bir Kâmuran Evliyoağluyla kruazman yapıyor bulvarda. Burnu büsbütün «tabancalaşmış» bir Mucip Paşa, farkında olmadan, çok Ankaralılaşmış.. Temelli senatör Ahmed Yıldız, çiçek dağıtır gibi, selâm ve gülücük dağıtarak geçiyor.. Ey halk topla bu selâm ve gülücükleri de şenlen!

O arada Anıt Kabire de çelenk koymağa gidiyorlar...

Orda göze en çok Turizm ve Tanıtma Bakanı Ali İhsan Göğüş çarpıyor. Daha da incelmiş. Bir zamanlar, bir kaşı her zaman kalkık Muhlis Ete, İnönünden Turizm ve Tanıtma Bakanlığını istemişmiş de (anlatılıyor işte..) İnönü ne demişmiş biliyor musunuz? (anlatılıyor işte..) Demişmiş ki:

— «Oyuncak oynamak mı istiyorsun?..»

Amma oldukça zorlu ki bu çelik çomak oyunu, bakanlarını bir hayli zayıflatıyor...

Vecizeler:

«İyi kavga eden zor dövüşür.»
«Kan akıtmak kolay değildir.»
«Halkı saymamak insafsızlıktır»...

Milletvekillerinin konuşmalarına kulak verdiğinizde, hep bu «ulvî» plânda vecizelere rastlıyorsunuz şu arada. Unutulmasın diye yazıyorum. İcabında, o kırmızı kumaşlara, beyazla nakşedilip, şehri süslesin diye...

Sünnet düğünü:

Bu tozda dumanda, gülümser tek olay: C.H.P.'nin Sosyalist kolundan Şükrü Koç'un oğlunun sünnet düğünü... Korkuyorum «sos»cuklarıma gül yaprağıyla bile dokunmaktan. Onların yanında İsmet Paşa, hoşgörürlüğün bir sembolü!.. Sembolü az, bir anıtı!.. Eh 40 sene sonra, onlar da, millet de dayanırsa, daha toleran olurlar sos'cuklarım!

Bu sünnet düğünü, hem samimî, (samimîdir Koçlar), hem resmî (bütün kabine üyeleri hemen hemen bu törendeydi), bir hava içinde geçti. Sussam, iyi edeceğim amma, bir şey beni susmamağa dürtüklüyor. Cilas'ın «Yeni sınıf» diye bir kitabı vardı, Mareşal Titoyu zıvanadan çıkaran!.. İktidar, rahat, viski, ufacık tefecik imtiyazlar, insanlara yavaş yavaş işleyip, nasıl yeni bir sınıf yarattığını gösteriyordu bu kitap, gösterdiği şeylerin arasında...

Hep bu bizim «sos»lar bana sempatiyle, Cilâs'ın kitabını hatırlatır. Öyle Eyüboğlu gibi, aristokrat soslar değil, öyle Sırrıoğlu gibi sanayici soslar değil, alınlarının teriyle, avuçlarının nasırıyla işe girişmiş soslar!

İşte son havamız bu sevgili okurlarım...

Nimet ARZIK

Bu pazarda

Herkes gençlikte içlidir,
Biz de gördük o seansı.
Sevilenler sevinçlidir
Çirkinlerin yoktur şansı.

* * *

Aşk güreştir bağlandınsa,
Ortaya çık yağlandınsa.
Mecnun kadar çok yandınsa
Hazırla bir çift alyansı!

* * *

Tavşan gibi küsme dağa:
Binlik konmaz şal kuşağa.
Sonra derler (Hacıağa)
Rükû sanma reveransı!

* * *

Bu alanda iyice piş.
Nizamınca yürür her iş,
Önce peşin alış veriş
Sonra mahsup et avansı!

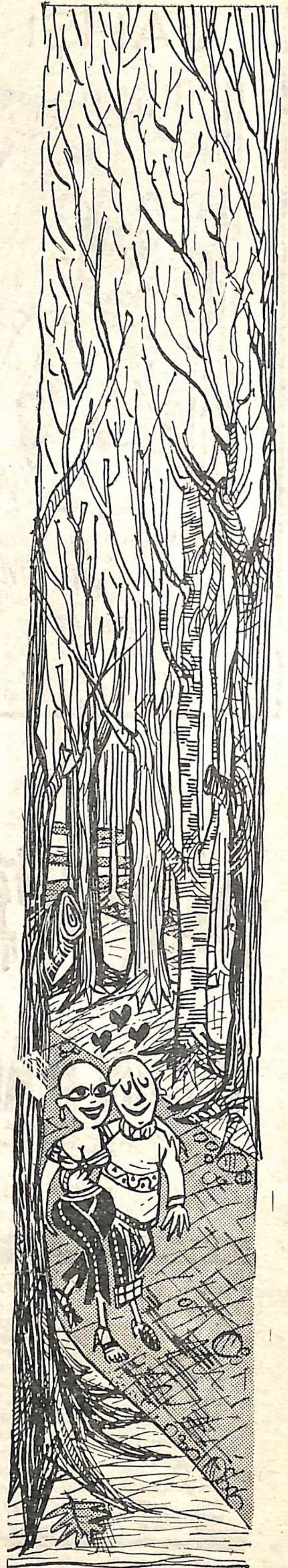
* * *

Ahu bakış köre değil,
Bu merkezdir yöre değil.
Sana, bana göre değil
Yeni çıkan Tüvist dansı!

* * *

Suçlu gibi fişletirler,
Öptürürler, dişletirler.
Dikkatli ol işletirler
Kızların yok toleransı!

Salâhattin KUTLU

Sonbahar!

Üçüncü Kitap :

VAHŞİ GELİN

Sizi bir başka dünyada yaşatacak, tadına doyum olmaz bir aşk romanıdır. Bugün çıktı.

(AK: 184)

Lütfen Okumayın

Pitigrilli'den: Adnan Tahir

OKLAHOMA Üniversitesine bağlı olarak faaliyet gösteren Yüksek Psikoloji Araştırmaları Fakültesinin reklâm kolu tarafından hazırlanan teklifler nihayet gelmişti.

Sipariş sahibi genç bir sanayici idi... evliydi de. Yaş bakımından da aşk bakımından da tecrübeli bir karısı vardı. Fakat her şeyin üstünde kadının büyük servetini dikkate almak gerektiği için genç sanayici karısına sormadan hiçbir hamle yapmamayı prensip edinmişti. Hatâlı bir usul olduğunu bilmiyor değildi ama mecburdu böyle hareket etmeğe.

Aynı akşam yemek yerlerken konuyu karısına açtı. Seri halindeki reklâm tekliflerinde şöyle deniliyordu:

«BU HABERİ LÜTFEN OKUMAYIN şayet bütün kış nezleden, bademcik iltihabından ve boğaz ağrılarından kurtulmak istemiyorsanız sizi sadece üç gün içinde bu dertlerden kurtaracak Fugolfot Pülverizatörlerine karşı ilgi duymuyorsunuz demektir.»

«BU SİZE GÖRE BİR ŞEY DEĞİL çünkü siz ötedenberi iki büklüm yürümeğe alışmışsınız. Halbuki şimdi memlekette lumbago'yu sınır dışı eden Analom tabletleri var...»

«ÜSTÜNDE DURMAĞA BİLE DEĞMEZ çünkü...»

— «Bu reklâm usulü hiç de hoşuma gitmedi» diye karısı fikrini bildirdi. Kadın gerçi lise tahsilini bile tamamlayamamıştı ama kocasına ait muazzam ilâç fabrikasına yatırılan sermayenin yüzde doksanı kendisinindi.

Erkek, fikir ve mütalâa yürütmeğe lûzum görmeksizin yumuşak bir tebessümle gülerek telefonu açtı:

— «Biz ağırbaşlı bir firmayız... sizin buluşlarınız ise daha ziyade mizahî bir çeşniye istinad ediyor... okuyucunun böyle şeylerden pek hoşlanacağını zannetmiyorum... ilgi yerine aksi tesir de uyandırabilir...»

Bunu, kesin bir red cevabı şeklinde kabul etmediğini söyleyen karşı taraf yetkilisi:

— «Aynı ilânları başka bir firmaya satmadan evvel birkaç gün daha bekletebiliriz...» demişti. «Belki fikir değiştirirsiniz...»

Karısı, sağ elini meçhul bir noktaya uzatmıştı:

— «Fikir değiştirmene lûzum yok...» diye mırıldandı.

Erkek, bu meçhul noktanın ne olduğunu çok iyi biliyordu. Karısının bankadaki hesabı idi.

— «Merak etme... fikir değiştirmek gibi bir huyum yoktur» dedi.

Karısı son günlerde garip tavırlar takınmağa başlamıştı zaten.

Fabrikada bir sürü lâboratuar, lâboratuarların başında da bir şef kimyager vardı. Genç ve güzel bir kadındı bu. Becerikliydi de. Hiçbir yeni keşifte bulunmamış hiçbir şey de icad etmemişti ama maliyet fiyatlarını en pratik yollardan asgariye düşürmüş, randımanı arttırmış, kendini de herkese sevdirmişti. Bütün kabahati bir defa fabrika sahibinin odasındayekn «Hanımefendi» tarafından görülmüş olmasıydı.

— «Ne diye kendi odasında oturmuyor da buraya, senin dairene gelip ayak altında dolaşıyor?... Hem kılığı kıyafeti de hiç hoşuma gitmedi... Sürmüş sürüştürmüş... nedir o ayağındaki pantalon... nedir o sırtındaki daracık pulover?...»

Halbuki kimyagerin dudakları yaradılıştan kıpkırmızıydı. Yanaklarındaki penbelik de sadece Allah vergisiydi. Göğüsleri fazla gürbüz, kalçaları da yuvarlaksa ne yapsındı?... Evet pantalon giyiyordu ama bu, sadece erkek işçilerin arasında rahat rahat dolaşmak içindi.

— «Yeryüzünde başka kimyager mi kalmadı yani?... Ne diye tutmakta ısrar ediyorsun bunu?... Bir radyo haberine göre yalnız Avrupa üniversitelerinden her 6 ayda 120 bin kimyager çıkıyormuş... Nereden bulup oturttun şu rüküşü lâboratuarların başına... Tablețlerin yuvarlak olması lâzım geldiğini ilk defa bu kız mı düşünmüş yoksa?...»

— «Müessese ile bu hanım arasında bir mukavele var karıcığım... Mukavelelere de riayet etmeğe mecburuz değil mi?...»

— «Mukavele de neymiş?... Sadece lâf... Sen mukaveleye değil de korkarım başka şeylere riayet etmeğe mecbur sayıyorsun kendini...»

* * *

Erkek, iş icabı sık sık görüştüğü kimyageri, meslekî bir açıdan çok incelemişti şimdiye kadar ama, bunun dışında onun pantalon giydiğine, gözlerinin rengine, cildinin pürüzsüzlüğüne, göğüslerinin çok dolgun ve dik olduğuna, kalçalarındaki çekici yuvarlaklığa dikkat etmemişti doğrusu.

Fakat karısının tenkidlerinden sonra baktı ve bütün bunları bir çırpıda gördü. Dünyanın en ünlü terzileri, bu genç kadına hiç çekinmeksizin başdöndürücü bir ücret mukabilinde mankenlik teklif edebilirdiler.

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER	
İstanbul	A.B.D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Almanya	İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

(Basın: 15951—185)

Bir gece yine yemek sırasında ağzından kaçırdı:

— «Bir ilâç dergisi, kapağına bizim şef kimyagerin resmini koymak istiyor...»

Karısı lokmasını çiğnemeden yutarak yüzünü gözünü buruşturmuştu:

— «O kaknemin resmini mi koyacaklarmış kapağa?... Aman yarabbi... ne günlere kaldık...»

— «Niye?... Nesi var?...»

— «Sen kalkmış bir de onu müdafaa ediyorsun demek?... Hoşuna gidiyor çünkü... Nedir o memeler öyle?... Nedir o kalçalar öyle?... Sanki sütnine mübarek...»

* * *

Ertesi gün şef kimyagerin yeni bir formül üzerinde müessese sahibine izahat vermesi gerekiyordu. Genç kadın elinde tebeşirle siyah tahtanın başına, genç adam da gözlerinde hayran bir ifadeyle onun arkasına geçmişti. Yazılıp çizilenlere aldırdığı bile yoktu. Karısının sözlerini hatırlıyarak bir yukardan aşağı, bir de aşağıdan yukarı olmak üzere bu harikulâde vücudu süzüyor, müstehcen şeyler düşünüyordu.

Beriki, bir kerecik olsun arkasına dönüp bakmadığı halde erkeğin kendisini ısrarla incelediğini, gözleriyle soyduğunu, kollarının hayaliyle de sımsıkı kucakladığını farketmişti pekâlâ.

Çünkü kadın tepeden tırnağa gözdür... canı istediği vakit bünyesinin her tarafı ile görebilir... görmese bile hisseder.

* * *

Ertesi gün yine bazı şeyler üstünde konuşmaları gerekiyordu. Fakat şef kimyager müessese sahibinin dairesine gitmektense «İnterfon»u tercih etmişti. Hani, konuşan kimse karşımızda oturuyormuş gibi üstümüzde garip bir tesir bırakan şu küçük kutu. Buna rağmen erkek:

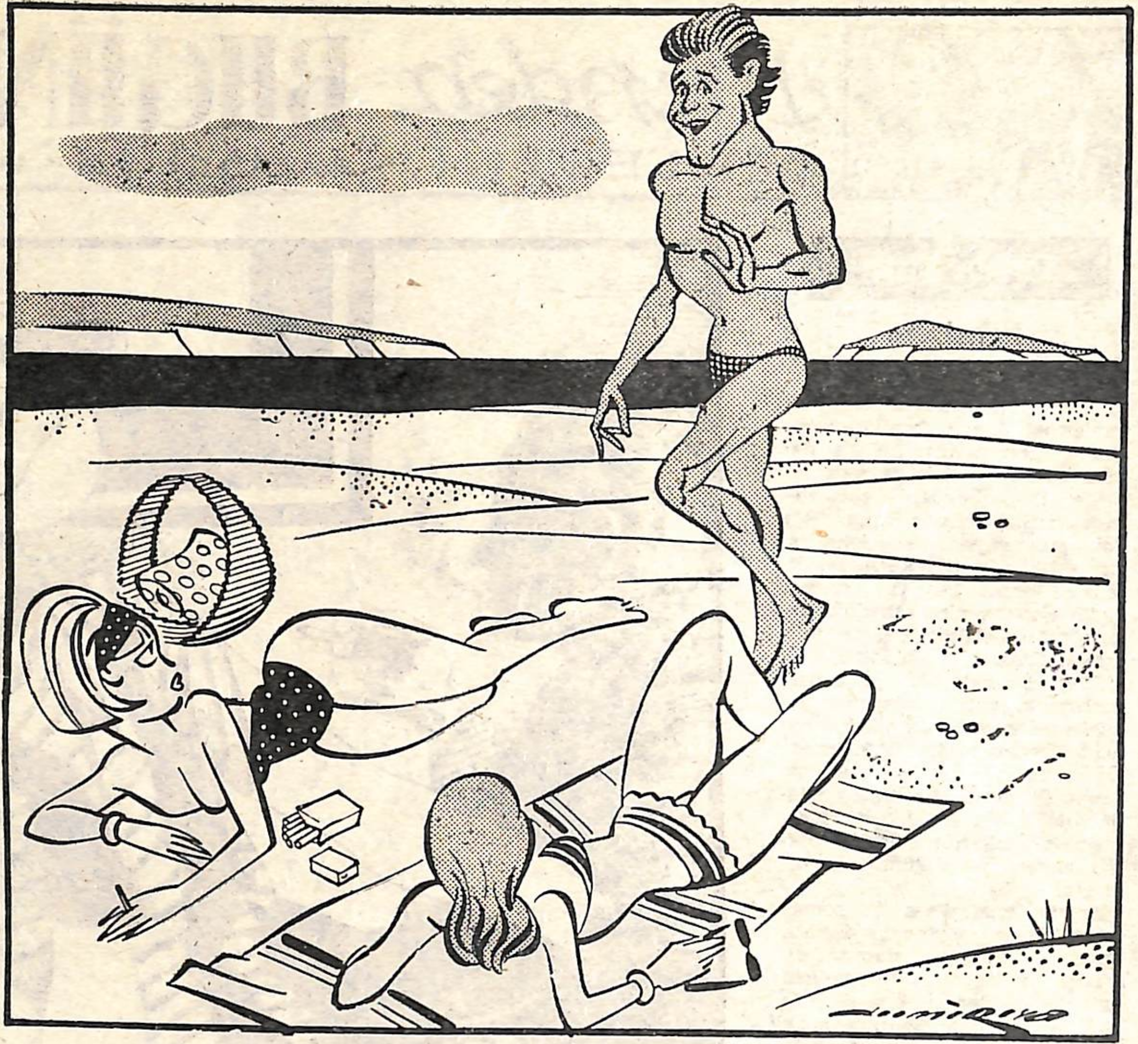
— «Dediklerinizi anlıyamıyorum...» dedi. «Buraya kadar zahmet etseniz çok iyi olacak.»

Yine kara tahtanın başındaydılar. Erkek yazılanlara değil, doğrudan doğruya genç kadının ensesine bakıyordu. Nihayet daha fazla dayanamayarak kollarını uzattı... onu önce belinden kavradı... sonra var gücü ile kendine çekti.

Ayni anda telefon çalmıştı. Yüksek Psikoloji Araştırmaları Fakültesinin reklâm kolundan telefon ediyorlardı:

— «Son olarak yaptığımız teklifleri bir kere daha hatırlatalım demiştik... Özür dileyerek bu konuda ısrar ediyoruz... Yarına kadar bize kesin bir cevap verebilir misiniz acaba?...»

Geçit resmine çıkan askerî bir birliğin fertlerinde kusursuz bir intizama, tren, uçak ve vapur tarifelerinde de kâğıt üzerinde kalmak şartiyle şaşmazlık unsuruna her zaman rastlayabilirsiniz. Fakat insan kafasını doldurup doldurup boşaltan çeşitli fikirlerde bunlardan hiçbiri yoktur.

— Affedersiniz aranızdaki bu yer boş mu?..

Erkek o anda, başta kimyager olmak üzere, reklâm tekliflerini, karısının çatık kaşlarını, tenkitlerini, itirazlarını ve şef kimyagere cephe almakla yaptığı affedilmez taktik hatâsını düşünüyordu.

Bir kadın bir erkeği, en olmayacak, en akla hayale sığmayacak şeylere bile ikna edebilir belki... Fakat ayni kadın başka bir kadın hakkında «kaba», «zevksiz», «göründüğünden çok daha yaşlı», «nedir o göğüsler?... nedir o kalçalar» vesaire gibi lâflar mı etti?... Bütün zahmetleri boşunadır. Tesir aksi yönde işleyecek ve erkek bütün bu sıfatların ardında ifade ettikleri şeyin daima tersini görecektir.

Müessese sahibi bir kolu ile şef kimyageri sıkı sıkı tutarak öbür elindeki telefona eğildi:

— «Yarına kadar beklemeğe lüzum yok... Tekliflerinizi aynen kabul ediyorum... Faydalı olacağına hiç şüphe yok.»

Pitigrilli'den çeviren:
Adnan Tahir

Atıcılar!

İki palavracı karşılıklı konuşuyorlardı, biri:

— Geçen sene Afrika'ya tüfeksiz ava gitmiştim... Bir gece, bir de uyandım koca bir aslan çadırdan burnunu sokmuş etrafı kokluyor... Hiç korkmadım, hemen başından aşağı bir kova suyu boşalttım... Tabii kolayı kaçmakta buldu... Diye anlatmağa koyulmuş...

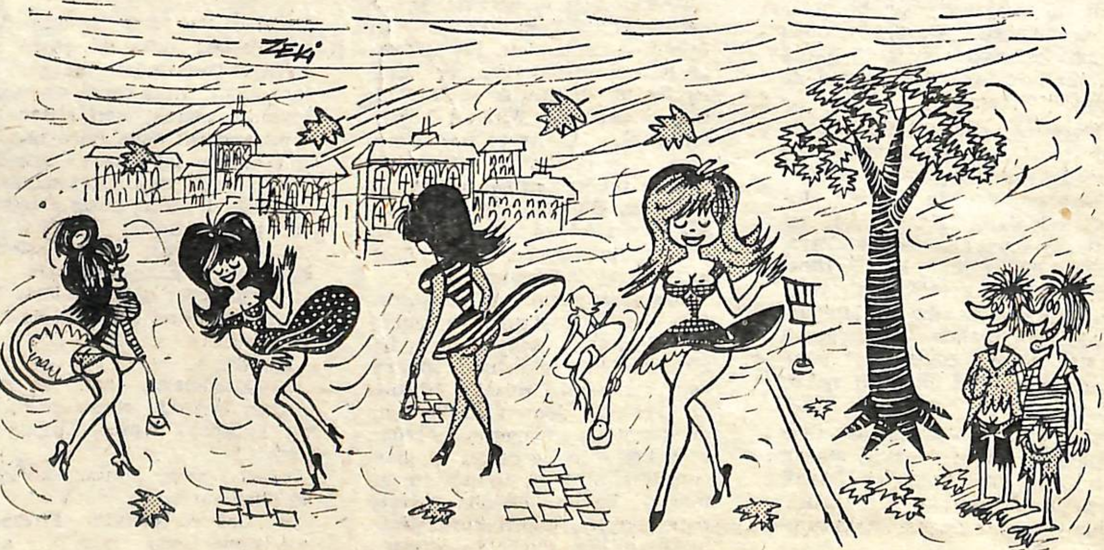
Diğeri onun sözünü keserek:

— Bak buna inanırım, diye cevap verir, ben de Afrika'da bir aslana raslamıştım, şimdi hatırlıyorum, yelesini okşarken ıslak olduğunu hissetmiştim...

Teselli!

Genç kız piyano hocası ile pılısını, pırtısını toplayıp kaçmıştı. Baba kızını her yerde arar, sorar ama boşuna, izine rastlayamaz... Çok üzüldüğü, kızını düşünerek yaş döktüğü bir akşam vakti karısı içlenerek yanına yaklaşır ve onu teselli etmek için kulağına mırıldanır:

— Hayatım, o kadar üzülme, zaten senden değildi...

— Çok şükür bugünleri de gördük, değil mi ahbap?..

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Tarihte Mizah

Nisbet

ON yedinci yüzyıl, bilindiği gibi, Celâli ve Abaza isyanlarının Anadolu'yu kasıp kavurduğu bir çağdır. Bir ara durum öylesine kötüye gitti ki, devlet işi kökünden çözümlemek mecburiyetinde kaldı. Sağı solu bulunmıyan, deli dolu, astığı astık, kestiği kestik vezirlerden İsmail Paşa'yı, sonsuz yetkilerle, ülkenin Anadolu yakası müfettişliğine tâyin etti. İsmail Paşa, çok hiddetli, çok şiddetli bir adamdı. İsyanları bastırmak, yurdu eşkıyadan temizlemek konusunda gözünü budaktan esirgemedi. Pek amansız davrandı ama sonunda başarıya da ulaştı; üç beş ay içinde ortalık süt liman kesilmiş, memleket yıllardır özlemini çektiği huzura ve sükûna kavuşmuştu.

Ancak İsmail Paşa, bu sonuçla yetinmek niyetinde değildi; huzur ve sükûnun devamlı olmasını istiyordu. Bunun için bulduğu çarelerden biri de «Ne olur ne olmaz; ellerinde silâh bulunursa yarın yine edepsizliğe, kabadayılığa kalkışırlar» düşüncesiyle kentlide köylüde, eşrafta fakirde ne çeşit silâh varsa toplamaktı. Paşa, bu silâh toplama işinde öyle kökten hareket etmişti ki, av avlamaktan başka hiçbir işe yaramıyan basit çifteleri bile devşirmekten kalmamıştı. Diğerleri neyse ne ama, bu çiftelerin toplattırılışı, tek eğlenceleri avcılık olan kimseleri adam akıllı üzmüştü.

Eskişehir'in Çatmacılar köyünden Ali Muhsin, bu çeşit üzgünlerin başında gelenlerdendi. Ali Muhsin, bugünün futbol hastaları gibi, av hastası bir adamdı. Keklik avı onun dünyaya değişmiyeceği bir spor ve eğlenceydi. Çiftesini omuzladığı gibi kendisini kırlara atar, akşama kadar dağ bayır demeden dolaşır; akşamları çoğu zaman tepeleme dolu çantasıyla köye dönerken bir fâtih edasiyle çevresini süzer, hele nar gibi kızarmış keklik kebaplarını eşe dosta ikram ederken gündüzün anılarını anlatmaktan engin bir mutluluk duyardı. Oysaki, elinden giden çiftesiyle birlikte bütün bu mutlulukları ve tesellisi de uçup gidivermişti.

Bu gamlı, dertli günlerdeydi. Ali Muhsin, bir sabah vakti, boş omuzla kırlara çıkmış efkârlı efkârlı geziniyordu. Birden alışkan kulakları dikeldi. Sağ tarafta, çok yakınlarındaki kayalardan birine bir keklik tünemiş; gevrek gevrek, tatlı tatlı, uzun uzun ötüyordu. Ali Muhsin, birden dönüp kuşa gamlı gamlı baktı. Yüreği cayır cayır yanıyordu. Derinden bir offf çekti; sonra:

«— Öt gidinin kekliği öt; diye sızıldandı. Elimizde sana atacak iki saçma bile komayan İsmail Paşa gibi arkan var. Sen kurumlanmıyacaksın da kim kurumlanacak?.»

— İnan bana, seni deli gibi seviyorum...
— Deli gibi mi?.. Haydi efendim, haydi... Nişan yüzüğünü geri verdiğim zaman, silâh çekeceğine içini çekip gittin!..

SAYFAMIZDA «Lehçetülhakaik» adlı mizahî lügat kitabından bazı örnekler verdiğimiz Düyunu Umumiye Direktörü Âlî Bey, Türkiye'de batılı hayatı yaşamağa özenen ilk aydınlarımızdan biridir. Âlî Bey, evinden Harem - Selâmlık usulünü kaldırmış, bunun yerine alafranga üslûpta bir misafir salonu düzenlemişti. Bu alafranga misafir salonunun özelliklerinden biri de küçük, sevimli bir fino köpeği idi. Türkler, köpekleri sever, korur ve beslerlerdi ama; onu odalarına, salonlarına almayı hiçbir zaman düşünmemişlerdi. Bu bakımdan Direktör Âlî Beyin köpeğini - bütün sevimliliğine rağmen - eşleri dostları daima yadırgamışlardı.

Bir gün yakın arkadaşlarından biri Âlî Beyi ziyarete gelmişti. Hizmetçi, beyefendinin hazırlanmakta olduğunu söyliyerek, kendisini misafir odasına aldı. Köpek, odanın bir köşesinde kıvrılmış uyuyordu. Aradan kısa bir süre geçmişti ki, hayvancağız birden uyandı; uyanmasiyle birlikte ok gibi fırlayıp pençeleriyle kapıyı aralıyarak telâşla gözden kayboldu. Misafir;

Edebiyatta Mizah

Sebebi var

finonun bu ânî uyanışından, uyandıktan sonra da böyle can hevliyle kaçışından bir şey anlamamıştı. Biraz sonra ev sahibi, giyinmiş olarak, içeri girince selâmlaşmadan daha önce ona şahid olduğu bu olayın sebebini sordu. Âlî Bey, kahkahalarla gülmeğe başladı. Misafir büsbütün şaşırmıştı:

«— Ne oluyor Allah aşkına? dedi. Niçin gülüyorsunuz?»

«— Köpeğin birden telâşla kaçışının sebebini anladım da ona gülüyorum.»

«— ??!...»

«— Darılmayın ama, siz oturcurken farkında olmadan küçük bir kabahat yapmış olmıyasınız?»

«— İyi ama, bunun köpekle ne ilgisi var?»

«— Çok var efendim. Finomuz son zamanlarda kötü bir alışkanlık çıkardı. Salonda otururken sık sık böyle kabahatlar yapıyor; odanın havasını bozuyor. Biz, kendisini bundan vazgeçirmek için, dövüyoruz. Böylelikle bu kötü alışkanlığının önüne geçtik. Biraz önce siz böyle bir kabahat yapmışsanız, o uyurken kendisi yaptı sanmış ve dayak yememek için kaçmıştır. Mesele bundan ibaret.»

*

Özdeyişlerde mizah :

Gece vakti öldü de kahvaltıyı kurtardı.
— Timmi Viyat'ın Kitabesi —

Her aptal doğru söyleyebilir; iş yalan söyliyebilmekte..
— Samuel Butler —

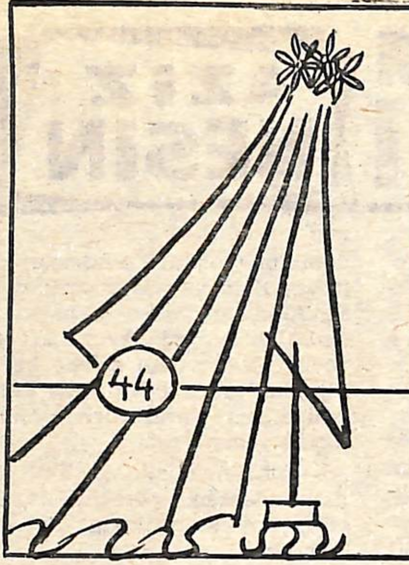
Kelimeler, insanların kullandıkları en kuvvetli haplardır.
— R. Kipling —

Pirelere bir millet meclisinin yapabileceği her şey öğretilebilir.
— Mark Tvin —

İyi ki erkek değilim; yoksa bir kadınla evlenmek zorunda kalacaktım.
— Madam Dö Stel —

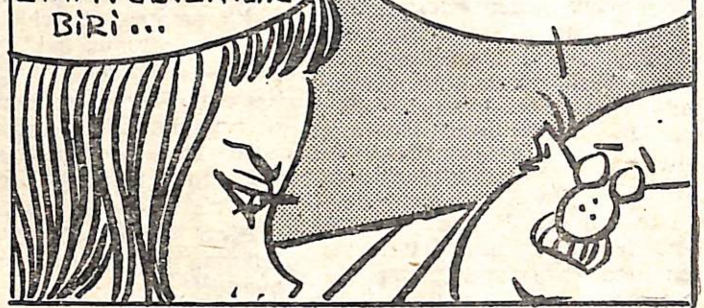
SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN- ADNAN TAHİR
ÇİZEN- TURHAN SELÇUK

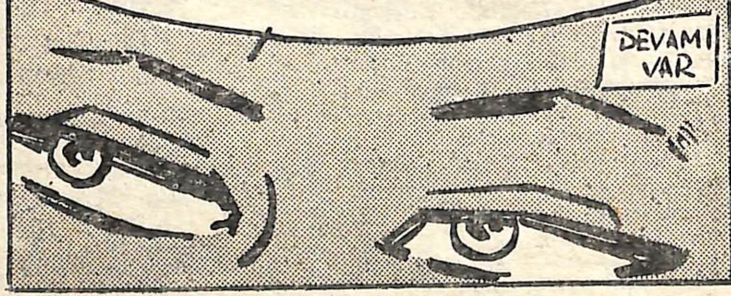

BİR MİRASÇI ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 37 —

Bunca şark dansı yapan dansöz var, hangisi bir hocadan ders almış, dans öğrenmiştir. Bunların ya kafaları kızar, ya coşarlar, ya da çeker çeker kafayı, yaaa Allah deyip çıktılar mı ortaya, çıkış o çıkış, artık tutma, salver gitsin...

Dans bitti, alkış, alkış, alkış...
Bir dans daha, bir daha...

Danstan sonra, kadının adının Betül olduğunu işte o zaman öğrendik.

Hemen ertesi gün de, muameleler tamamlandı. Zeynel Bey kurt olduğundan, kadını elinden rakipleri kapmasınlar diye bir sıkı mukavele yaptı.

— Sana bir dansöz ismi bulmalı... dedi.

Piyasadaki dansözlerin yarısından çoğunun ismini hep Zeynel Bey uydurmuş. Dakikada isim uydurur ve de o isim piyasada tutar.

— Sen, dedi, keklik gibi dans ediyorsun, senin adın Gülcan Keklik olsun...

İşte Gülcan Keklik'in yıldızı böyle parladı oğlum... Onun için, sen Betül diye aradığından bulamıyorsun onu... Gülcan Keklik desen, eskilerin hepsi bilir... Haa, sonra sonra, Gülcan Keklik'e halk, Gülcan Teklik demeye başladı, sebebi de efendi oğlum, malûm ya «teklik» demek, bir lira, demektir; bu kadın da son derecede cömert, hayır sahibi ve fakir fukaranın gönlünü hoş eden takımından olduğundan, ona «Teklik» adını taktı halk... Evet, gayetle hayırsever ve gönül almasını bilirdi. Gelgelelim, Zeynel Bey'e de, bizim Recep Bey'e de ve de bana, katiyyen o bakımdan hiç yüz vermezdi her ne hikmetse... Biliyor musun, Keklik'in bu muamelesi, Zeynel Bey'in bayağı haysiyetine dokundu. Öyle ya canım, ne demek olsun, bir koca Zeynel Bey olsun da... Allah, Allah... Zeynel Bey arkasında, Recep Bey arkasında, ben arkasındayım. Biz aramızda anlaşacağız ama, Keklik'i yola getirmenin imkânı yok...

Neyse oğlum, Keklik Kordon Ruj'da dansa başlayınca, bütün öteki artistlerin, yıldızların, dansözlerin papucu dama atıldı. O dünya güzeli Macar kızlarının revüsüne, atraksiyonlarına bile kimsenin aldırdığı yok. Varsa Keklik, yoksa Keklik... Kordon Ruj adam almaz oldu. O çıktı mı dansa, millet ölüyor. Böyle şey görülmemiş... Onun yüzünden, Zeynel Bey dünyanın parasını kazanıyor her gece... Tüller arasında dans ederken çekilmiş bir resminden afişler yapılmış, bütün İstanbul sokaklarının boş duvarlarını donatmışlar. Renkli ışıklarla geceleri «Gülcan Keklik» adı parlıyor sokaklarda...

Asıl mühimmi de ne biliyor musun, hani bu kadının bir kocası vardı yo, o herifi göreceksin... Köpekler gibi ayaklarına kapanıp yalvarıyor Gülcan'a, ağlıyor, «bütün malımı senin üstüne yapayım» diyor, «Nikâh kıydıralım, nikâhlı karım ol!» diyor. Soyunup ortalığa çıkınca kadının kıymeti arttı. Fakat, bu Keklik çok hain bir kadınmış, onca yalvarmalara katiyyen merhamete gelmiyor, kalbi bir parçacık yumuşamıyor. İskarpininin burnuyla, sanki pis bir paçavrayı itermiş gibi, yerde kıvranan herifi iteliyor «Senin gibisi bundan hoşlanır, defol! Soyunup ortaya çıkınca mı kıymetim arttı, hadi git Macar karılarına!» diyerek herife olmadık hakaretler yapıyor. Yahu, insanın bir erkek olaraktan, erkeklik namına haysiyeti kırılıyor be... Adam, baktı ki Gülcan'ın taş kalbini yumuşatamıyacak, bu sefer bize döndü, yalvarmaya başladı. Zeynel Bey'e ne isterse verecek, paraysa para, malsa mal, tek Keklik oynamasın...

Zeynel Bey de, Keklik'e anlattı bunu. Oğlum, kız bunu duyunca,

— Bundan sonra o herifi buraya sokarsanız, bir daha ben de burda dans etmem! diye resmen protesto etmez mi?

Zeynel Bey, altı aylık mukavele yapmış; kim mukaveleden cayarsa büyük tazminat ödeyecek. Keklik ne dese beğenirsin:

— Peki, öyleyse, yarın tazminatı ödeyip ayrılıyorum...

Öbür barcılar, Keklik'i kapmak için para dökmeye hazır. Bu sefer Zeynel Bey yalvarmaya başladı. Çünkü Keklik başka bara geçti mi, buranın bütün müşterileri de gürrr diye oraya akacak. Ama bana sorarsan, işin aslı başka; bu Zeynel Bey Keklik'e abayı yaktı, ondan ayrılmak istemiyor.

İşte ondan sonra o herifi bara da sokmaz oldular. Herif, sabaha kadar barın kapısında bekliyor, it gibi ayazda titriyor. Aradabir bir yolunu bulup içeri dalacak, Keklik'e yalvaracak olursa, Keklik'in emriyle barın fedaileri herifi yakalayıp içeri atıyorlar, eşek sudan gelene kadar bir güzel sopa çekip, bar kapısı önüne yığıp bırakıyorlar. Herif, dayak yemeye razı,

— Dövün, dövün... Tek onu dans ederken göreyim de, dövün, kemiklerimi kırın! diye yalvarıyor.

Artık herif, Keklik'in dans etmesine de, her ne yaparsa yapmasına da razı oldu da çoktan, tek istediği yeter ki, geceden geceye o da başkaları gibi onun vücudünü görsün. Bir gaddar kadın ki, yahu, ona bile müsaade etmiyor.

Bizim Komser Recep Bey'i dersen, hiç eski komser Recep Bey değil. Vazifeyi mazifeyi iyice boşladı. Her gece barda Keklik'e bakmaktan, başka bir yere, bardaki öbür müşterilere bakamıyor ki, hangisinin hırsız uğursuz olduğunu anlasın da yakalasın...

Mukavele tarihi biter bitmez, Keklik başka bir gazinoya aktarma etmez mi! İşte o zaman kıyametler koptu. Keklik'in namı büsbütün aldı yürüdü. Gazetelerde her gün bir iki çıplak resmi çıkıyor. Çukulata kartlarında resimleri basılıyor.

Zeynel Bey komser Recep'e,

— Kardeşim Recep, dedi, bak bunca senelik arkadaşız. Ne olacaksa senden olacak. Göster kendini birader!

Recep Bey, bunun üzerine gene eski formuna girip aşk ile şevk ile vazifesine dört elle sarıldı. Keklik, hangi gazinoda, hangi barda, paviyonda dans ediyorsa Recep Bey de orda. Kadına kancayı taktı. Recep Bey birine kancayı taktı mı, artık o insan bir daha iflâh olmaz. Recep Bey her gece bir zabıt tutturuyor: «Dansöz Keklik, namı ile maruf ve ahlâk zabıtamızca müseccel kadının millî ahlâk ve adâba muhalif olarak, son derecede tahrik edici hareketlerle ve gayetle müstehcen etvar ve kıyafet ile bilâ entari ve bilâ kombinezon bir vaziyette, ehalinin ar ve haya hislerini rencide ettiğini mübeyyin işbu zabıt varakası tanzim ile gereğinin ifası dileği ile arz ve takdim kılındı. İmza, imza, imza...»

Keklik yandı. Her gün karakol karakol dolaşıyor, savcılığa gidiyor, ifade üstüne ifade veriyor. Oğlum, ben böyle bir inatçı kadın görmedim. Yahu, bize birazcık yüz verse kurtulacak ve de son derecede rahat edecek. Katiyyen yüz vermiyor... Aleyhine birçok dâvalar açıldı. Kıl kaldı ki mahkûm olup, hapse girecekti. Bir sefer de mahkûm oldu ama, tecil edildi cezası.

Bunun üzerine ne yaptı biliyor musun, katiyyen açık saçık dans etmedi. Tamamiyle tersine, her yanı kapalı, çarşaf gibi, aynen çarşaf, kapkara bir elbiseyle çıkmadı mı piste... Evet, her yanı kapalı. Ve böylece dans oryantal yapmaya başladı. Dans ederken coşuyor coşuyor, efendim, yalnız bileğine kadar kollarını, bir de diz kapağına kadar bacaklarını açıyor. Ayağında kalın siyah çoraplar var ama, sanki oynarken çorap aşağı kaymış gibi yapıyor. O kapkara, kapalı elbise içinden, tozpenbe kollar, manolya beyazı dizkapağı, diz çukuru meydana çıkmıyor mu, yahu millet deli olacak, çıldıracak... O eski açık saçık danslar kaç para eder, bu kapalı dansı daha çok tuttu. O gazinoda yer kapmak için herkes birbirine giriyor. Masalar karaborsaya bindi. Böyle şey görülmemiş canım...

Keklik, gazetelere, mecmualara beyanat veriyor:

— Ben, vücudümü göstererek müşterilerimden alkış bekliyen dansözlerden değilim. Ben, sanatımı gösteriyorum. Çok kapalı bir kışlık manto içinde bile dans etsem, kıymetbilir ve sanattan anlayan müşterilerim, benim sanatımı takdir ederler.

Keklik o kapkara elbise içinde şark dansına başladı mı, seyirciler barbar bağırıyorlar:

— Kekliiik... Yaşşa Kekliiik!... Biraz da sanatını göster yavrum, sanatını görelim!..

Bunun üzerine Keklik, düşen çorabından baldırlarını göstermiyor mu, kıyametler kopuyor.

(Devamı var)

Haftalık Siyasî Mizahî Mecmua

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİATI
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı: 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Ziyaret

Sabahın ikisinde Maurice'le Jacques bardan çıkarken canları hiç ayrılmak istemiyordu.

Maurice Jacques'i sürüklerken,

— Gel! dedi, bize gidelim biraz daha konuşur bir şeyler içeriz. Hem evimi de görmüş olursun.

Hakikaten Maurice'in iyi bir semtte, şirin konforlu bir evi vardı. İki arkadaş ayaklarını sürüyerek apartmanı gezdiler. Ev sahibi misafirine, kıyı bucak her yeri gösterdi.

— Burası oturma odası... burası yemek odası... burası mutfak, burası da yatak odası...

Maurice ışığı yaktı:

— Yatağı görüyorsun ya! dedi, içindeki güzel kadın benim karım!

Biraz durduktan sonra ilâve etti:

— Yanında yatan erkek de benim!!!...

* * *

Kısa

Öğretmen talebelerden tahrir dersinde şu dört konuyu «Din, asalet, annelik ve esrar» açıklamalarını istedi. Talebeler büyük bir hızla yazmağa koyuldular, saatlerce başlarını kaldırmadılar. Yalnız bir tanesi iki satır yazıp kâğıdını hemen verdi.

Öğretmen merakla vazifeyi okudu:

— «Allahım! diye haykırdı. Barones, bir çocuğum olacak, ama kimden bilmiyorum!»

— Daha başka şeye ihtiyacınız varsa, bana zil çalın!

(İtalyan karikatürü)

Portre..

Çok zengin bir kadın zamanın en meşhur ressamına portresini yaptırmak istiyormuş.

— Muhakkak bana benzemesini istiyorum, demiş, burada bütün maharetinizi göstermelisiniz...

Ressam biraz düşündükten sonra cevap vermiş:

— Size tıpatıp benzemesini istiyorsunuz... Ben böyle çirkin bir şeyle uğraşıp vaktimi kaybetmek istemem...

Yalan

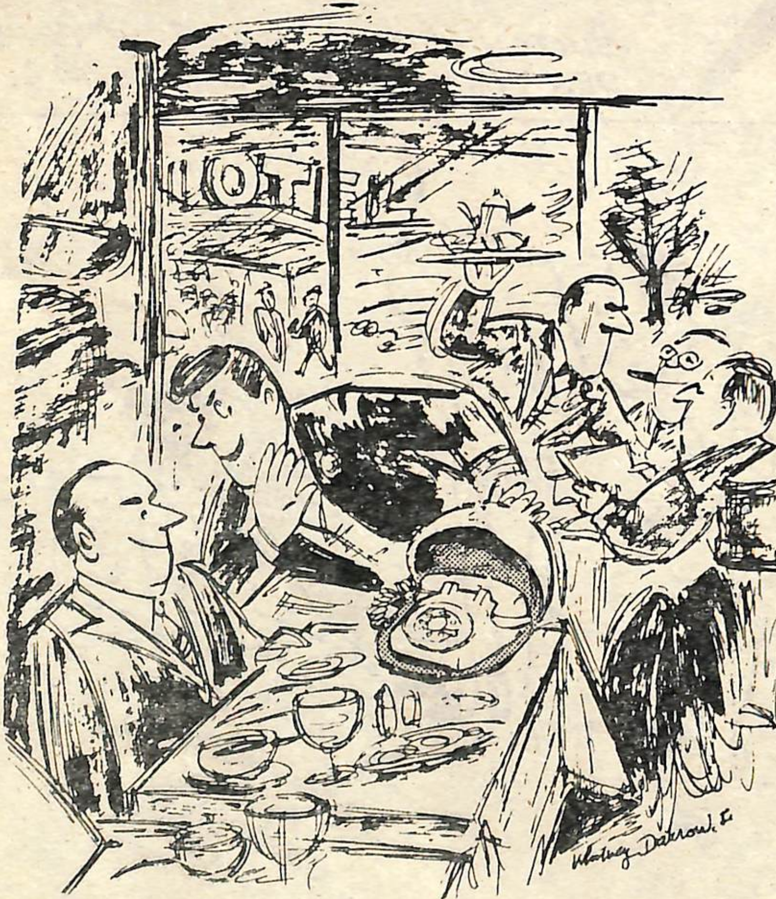
— Anneciğim, öğretmenin oğlu bana dedi ki..

— Ne dedi bakayım?

— Dedesinin, dedesinin, dedesinin, dedesini tanıyormuş!...

— Bir daha tekrarlarsa ona yalancı olduğunu söyle!

— Vallahi yalan söylemiyor anne! Sadece kekeliyor.

— Telefonda bir bayan... Sizinle mahrem konuşmak istiyor!..

(Amerikan karikatürü)

Tedavi

İskoçyalı bir doktor, kekemeleri, hattâ aşırı derecede kekemeleri iyileştireceğini iddia ediyordu. Şehrin en işlek caddesinde bir oda kiraladı, tabelâsını astı ve müşteri beklemeğe koyuldu.

Bir gün bir adam kapıyı çaldı.

— Dok. Dok... Dok... tor... Bee... Be... Bey dedi, Be... be... ben...

— Anladım, dedi doktor, kekemesiniz ve tedavi olmak istiyorsunuz!..

— E... e... e... e... vet!

— Mükemmel! Şimdi, Sidney'de yani Avustralya'daki Doktor Smith'e telefon edecek ve ona: «Artık hiç kekelemiyorum, gayet iyi konuşuyorum» diyeceksiniz!

— Pe... pe... pe... peki, i... i... i... yi. iyileşecek miyim?

— Tabii! dedi doktor, telefon makbuzunu alır almaz!...

Sır

Doktor Dupont yeni bir ilâç formülü bulmuş, tecrübe yapabilmek için fırsat kolluyordu. Nihayet, bir gün hayatının son günlerini yaşayan bitkin bir adam muayenehanesine geldi. Dupont onu muayene ettikten sonra;

— Her şey bitmiş! dedi, hurda haline gelmişsiniz! Ama benim bir ilâcım var, onu bir deneyin!

— İyileşebilir miyim doktor bey?..

— Kat'iyetle söyliyemem, ama ümitliyim.

Hem size bu ilâcı bedava vereceğim. İyileştiğiniz takdirde siz de ilâcın reklâmını yapacaksınız!

— Ya iyileşmezsem?

— O zaman bu ikimizin arasında kalsın, olur mu?...

Kaç tane?.

Meşin ceketli bir genç silâh satan mağazadan içeri girer:

— Bir tabanca istiyorum, der.

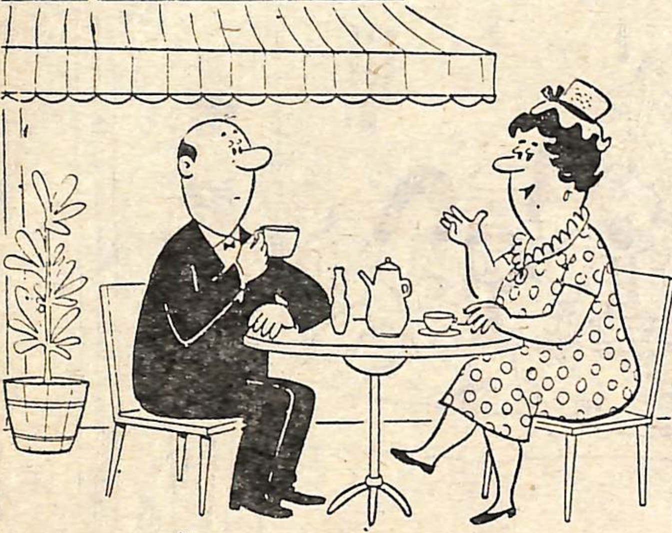
— Kaç kurşun atan olsun? Altı, sekiz, on?.

Meşin ceketli biraz bozulur,

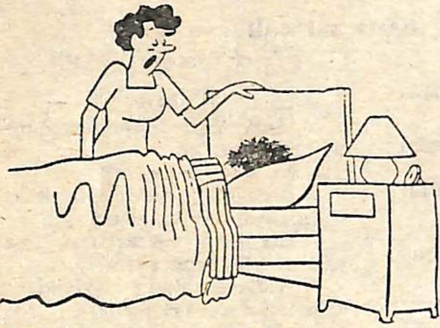
— Bilmiyorum der, bir dakika telefon edip öğreneyim!

— Alô! Orası E.E.F.F. bankası mı size bir şey sormak istiyorum. Kaç tane bekçiniz var?

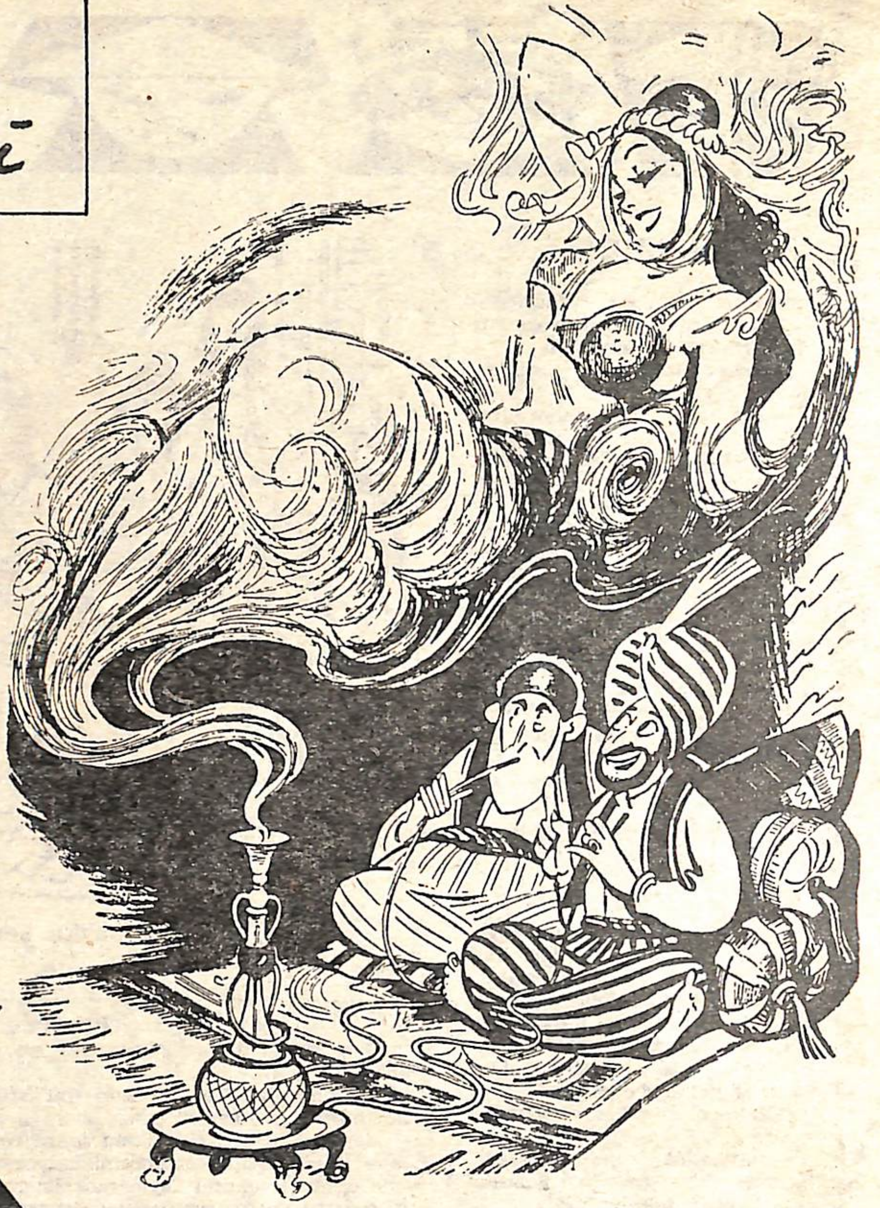
Dünya Karikatürleri

-KOCACIĞIM, FARZET Kİ İLK DEFA KARŞILAŞIYORUZ... ONA GÖRE DAVRAN BUGÜN...

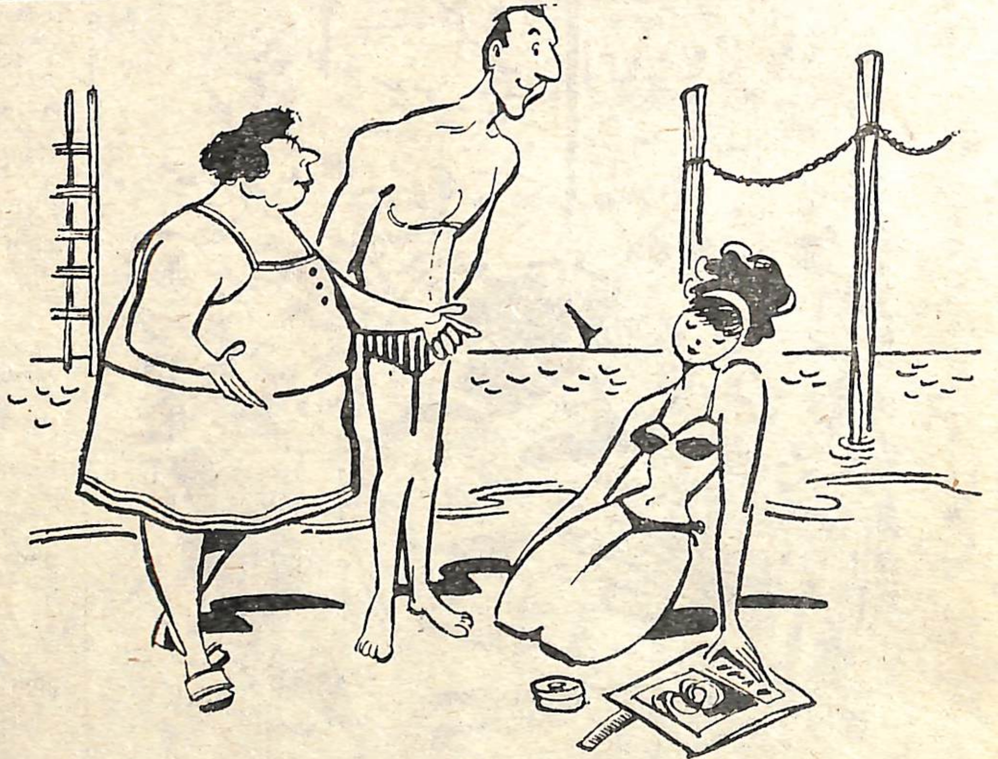
-ŞŞŞT... BUGÜN PAZARTESİ... YOKSA BİR HAFTA DAHA MI YATACAKSIN?..

SULTAN- BRAVO... ŞİMDİ DE TEPEDEN TIRNAĞA SOY BAKALIM!..

-ÇARŞIYA GİTMEYİP DE NE YAPAYIM? GÖRÜYORSUN GİYECEK BİR ŞEYİM YOK!..

-BU KIZIM NİŞANLIDIR EFENDİM. AMA İKİ GÜN BEKLERSENİZ EVLİ KIZIM GELECEK, O SİZE ARKADAŞLIK EDER!

YAPI ve KREDİ BANKASI

20. YIL

Kültür ve San'at hizmetleri Serisinden

ARMAĞANLAR :

1 - Doğan Kardeş çocuk romanı armağanı 25.000.— lira
(*47 Roman gelmiştir*)

2 - Fotoğraf armağanı 25.000 — lira
(*513 Fotoğraf gelmiştir*)

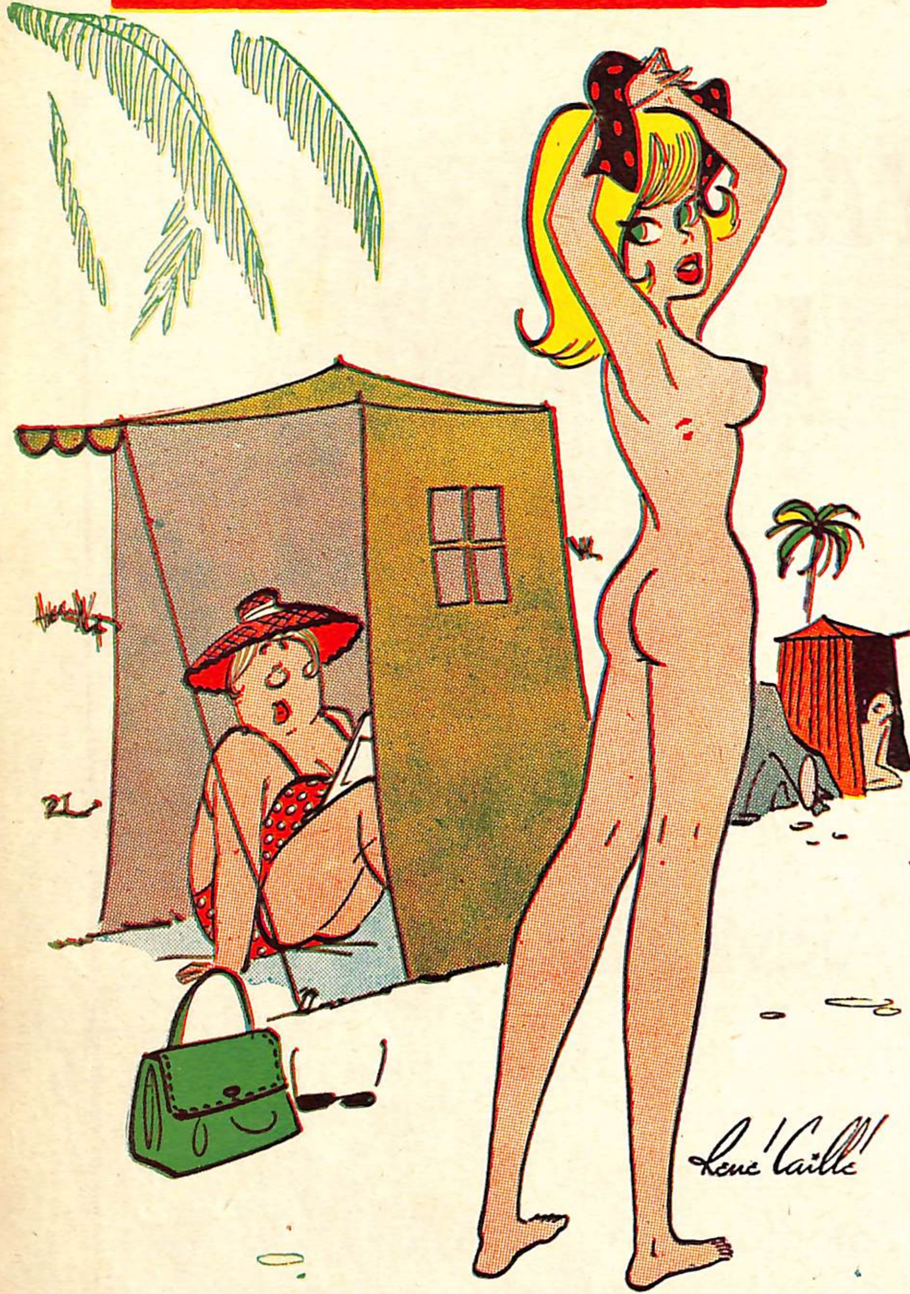
3 - Halk türkülerini çok sesli koro için besteleme armağanı 40.000.— lira

10 Kompozitörümüz tarafından 76 halk türkümüz bestelenmiştir. Armağan kazananlar ayrıca ilân edilecektir.

338

(Reklâmcılık: 3411—186)

Akbaba

–ANNE BAK, MONOKİNİ YERİNE YOKİNİ GİYDİM!

–BU OTEL ODALARINDA DA HEP ANAHTAR DELİKLERİNDEN İNSANI GÖZETLERLER GİBİ GELİYOR...

–MÜSAADENLE ABLA, BEN DE ALTINI ÇIKARDIM!

–POOOL, BALIKLARI GÖREMİYORUM...
–OTUR YERİNE, ONLAR SENİ GÖRÜYOR!